ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ: Ακριβές ηλεκτρονικό αντίγραφο, το οποίο θεωρήθηκε για τη νόμιμη αποδοσή του, με προηγμένη ηλεκτρονική υπογραφή. Αθήνα, 2022.05.02 08:37:45 EST, Η Γραμματέας: XENI DIMOPOULC

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΕΦΕΣΕΩΝ

(αριθμοί της έκθεσης κατάθεσης του δικογράφου της έφεσης: 33912/1996/11-04-2019)

Αριθμός Απόφασης

4853/2022

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από το Δικαστή Διονύσιο Χατζή, Πρωτοδίκη, τον οποίο όρισε η Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου, και από τη Γραμματέα Παναγιώτα Στρατικοπούλου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, την 11-02-2022, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ :

Του **ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΟΣ** του και της , με Α.Φ.Μ. , κατοίκου Αττικής, στην οδό , στον αριθμό , που παραστάθηκε δια του πληρεξούσιού του δικηγόρου Γεωργίου Κατσαρίδη (Α.Μ. Δ.Σ.Α. 29382), που προσκόμισε το με Νο Π3563211/11-02-2022 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του Δ.Σ.Α. και κατέθεσε προτάσεις επί της έδρας.

Των **ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΩΝ:** 1) της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία « Α.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα, στην οδό , στον αριθμό , και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο, ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο, 2) της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία « », με Α.Φ.Μ. (Δ.Ο.Υ.), που εδρεύει στην Αθήνα, στην οδό , στον αριθμό , και εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκε δια της πληρεξούσιάς της δικηγόρου (Α.Μ. Δ.Σ.Α.), που προσκόμισε το με Νο /11-02-2022 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του Δ.Σ.Α., και κατέθεσε προτάσεις επί της έδρας, 3) της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία « », που εδρεύει στην , στην οδό , στον αριθμό , και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο, ούτε εκπροσωπήθηκε από

πληρεξούσιο δικηγόρο, 4) της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία « Α.Ε.» ( ), που εδρεύει στην Αθήνα, στην οδό στον αριθμό , και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο, ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο 5) της ανώνυμης εταιρείας παροχής πιστώσεων με την επωνυμία « » (θυγατρικής εταιρείας του « »), με Α.Φ.Μ. (Δ.Ο.Υ. , που εδρεύει στην Αττικής, στο χλμ. της , και εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκε δια του πληρεξούσιού της δικηγόρου (Α.Μ. Δ.Σ.Α.), ο οποίος προσκόμισε το με Νο /10-02-2022 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του Δ.Σ.Α., και κατέθεσε προτάσεις επί της έδρας, 6) της εταιρείας ειδικού σκοπού με την επωνυμία «... », με καταστατική έδρα στην , στην οδό , στο όπως εκπροσωπείται νόμιμα, για τις απαιτήσεις, τις οποίες η τράπεζα με την επωνυμία « » μεταβίβασε σε αυτήν , δυνάμει σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης, η οποία καταχωρήθηκε, την στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών, στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 του ν. 2844/2000, με αριθμό πρωτοκόλλου /17-12-2018, στον τόμο , με αριθμό σελ. , σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 4354/2015, και τη διαχείριση των οποίων η άνω εταιρεία ειδικού σκοπού έχει αναθέσει στην εδρεύουσα στο Αττικής, στη συμβολή των οδών και ανώνυμη εταιρεία διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις « », όπως αυτή εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο, ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο, και ως προς την οποία δηλώθηκε παραίτηση από το δικόγραφο της έφεσης, και 7) της εταιρείας με την επωνυμία « ( )», με έδρα στη , όπως εκπροσωπείται νόμιμα, για τις απαιτήσεις, τις οποίες η τράπεζα με την επωνυμία « .» μεταβίβασε σε αυτήν, δυνάμει της από , σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης απαιτήσεων, η οποία καταχωρήθηκε στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών, με αριθμό πρωτοκόλλου καταχώρησης - και τη διαχείριση των οποίων η άνω εταιρεία ανέθεσε στην εδρεύουσα στη , επί της λεωφόρου , στους αριθμούς , ανώνυμη εταιρεία διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις « », όπως αυτή εκπροσωπείται νόμιμα, η

οποία δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο, ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο, και ως προς την οποία δηλώθηκε παραίτηση από το δικόγραφο της έφεσης.

Της **ΑΥΤΟΤΕΛΩΣ ΠΡΟΣΘΕΤΩΣ ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΟΥΣΑΣ**: Υπέρ της πρώτης ως άνω εφεσίβλητης (« Α.Ε.»), ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία « » και το διακριτικό τίτλο « », με αριθμό Γ.Ε.ΜΗ. και Α.Φ.Μ. (Δ.Ο.Υ. Φ.Α.Ε.), όπως μετονομάσθηκε η ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία « », με διακριτικό τίτλο « », που εδρεύει στην Αθήνα, στη λεωφόρο , στους αριθμούς , όπως εκπροσωπείται νόμιμα, αδειοδοτηθείσας νόμιμα, δυνάμει της με αριθμό 326/2/17-09-2019 απόφασης της Επιτροπής Πιστωτικών και Ασφαλιστικών Θεμάτων της Τράπεζας της Ελλάδος (Φ.Ε.Κ. τ. Β' 3533/20-09-2019), η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξούσιάς της δικηγόρου (Α.Μ. Δ.Σ.Α.), η οποία, αφού, κατά την εκφώνηση της κρινόμενης έφεσης, εμφανίσθηκε στο ακροατήριο, και, για την παράστασή της, προσκόμισε το με Νο Π3562497/10-02-2022 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του Δ.Σ.Α., με προφορική της δήλωση, που καταχωρήθηκε στα οικεία με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης, αλλά και με τις προτάσεις, που κατέθεσε επί της έδρας, δήλωσε ότι η παραπάνω εταιρεία (« ») ασκεί αυτοτελή πρόσθετη παρέμβαση στη δίκη, ενεργούσα, εν προκειμένω, δυνάμει της από 11-06-2021 σύμβασης διαχείρισης επιχειρηματικών απαιτήσεων, ως μη δικαιούχος διάδικος, κατ' άρθρο 2 παρ. 4 του ν. 4354/2015, και ως εντολοδόχος, ειδική πληρεξούσια, αντιπρόσωπος και αντίκλητος, στο όνομα και για λογαριασμό της αλλοδαπής εταιρείας ειδικού σκοπού με την επωνυμία « », με αριθμό μητρώου και με έδρα στο , στη διεύθυνση , η οποία, δυνάμει της από 16-03-2021 σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης απαιτήσεων, και σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 10 του ν. 3156/2003, των άρθρων 455 επ. του Α.Κ. και του άρθρου 61 του ν. 4548/2018, έχει καταστεί ειδική

διάδοχος της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «
.», με αριθμό Γ.Ε.ΜΗ. και Α.Φ.Μ. που εδρεύει στην Αθήνα, στην οδό , στον αριθμό , νόμιμα εκπροσωπούμενης, ως καθολικής διαδόχου της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία « », με αριθμό Γ.Ε.ΜΗ. και Α.Φ.Μ. κατόπιν διάσπασης της τελευταίας, με απόσχιση του κλάδου της τραπεζικής της δραστηριότητας και εισφοράς του στην άνω επωφελούμενη νεοσυσταθείσα εταιρεία – πιστωτικό ίδρυμα, η οποία εγκρίθηκε με τη με αριθμό πρωτοκόλλου 139241/30-12-2020 απόφαση του Υπουργείου Ανάπτυξης και Επενδύσεων, που καταχωρήθηκε στο Γ.Ε.ΜΗ., στα στοιχεία της διασπώμενης και της επωφελούμενης εταιρείας, με τις από 30-12-2020, με αριθμούς πρωτοκόλλου 139264 και 139406 ανακοινώσεις, αντίστοιχα.

Ο εκκαλών άσκησε, ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών, κατά των ανώνυμων τραπεζικών εταιρειών «
A.E.», A.E.» και «
A.E.», A.E.», τη με αριθμό κατάθεσης /30-12-2015 αίτησή του, περί υπαγωγής του στο ν. 3869/2010, η οποία συζητήθηκε στη δικάσιμο της 14-03-2018, αντιμωλία του τότε αιτούντος και των τότε 1ης και 4ης εκ των καθ' ων («
A.E.» και «
A.E.») και ερήμην των τότε 2ης και 3ης εκ των καθ' ων («
A.E.» και «
A.E.»), ενώ, κατά την ανωτέρω δικάσιμο, ασκήθηκε κύρια παρέμβαση από την ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία «
».

Κατόπιν συζήτησης της αίτησης στην άνω δικάσιμο, εκδόθηκε η με αριθμό 2751/12-04-2018 απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών, που την απέρριψε, ενώ, ύστερα, η παραπάνω απόφαση διορθώθηκε (ως προς την ορθή αναγραφή του επωνύμου του αιτούντος), με τη με αριθμό 5297/09-07-2018 απόφαση του ιδίου δικαστηρίου. Κατά της άνω απορριπτικής της αίτησής του απόφασης (όπως αυτή διορθώθηκε, κατά τα ανωτέρω), ο αιτών άσκησε, ενώπιον της Γραμματέα του Ειρηνοδικείου Αθηνών, τη με αριθμούς κατάθεσης 33674/1265/09-04-2019 έφεσή του, αντίγραφο της οποίας κατατέθηκε, με το με αριθμούς κατάθεσης 33912/1996/11-04-2019 δικόγραφο, στη Γραμματέα του Πρωτοδικείου Αθηνών, και, η οποία, με την περιλαμβανόμενη στην ανωτέρω έκθεση κατάθεσης πράξη ορισμού συζήτησης, υπογεγραμμένη από τη Γραμματέα του Πρωτοδικείου Αθηνών, προσδιορίστηκε, για να συζητηθεί στην

ανωτέρω αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο, της 11-02-2022, σπότε γράφτηκε στο πινάκιο ΙΕΕ, υπό τον αριθμό 19, και εκφωνήθηκε κατά τη σειρά που είχε εγγραφεί στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων παραστάθηκαν, όπως αναφέρεται παραπάνω, και ζήτησαν να γίνουν δεκτά, όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις που κατέθεσαν.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η δικαστική ρύθμιση των οφειλών, που ανοίγει με την αίτηση του άρθρου 4 παρ. 1 του ν. 3869/2010, αποτελεί μη γνήσια υπόθεση της εκούσιας δικαιοδοσίας, δηλαδή γνήσια ιδιωτικού δικαίου διαφορά, που, για λόγους σκοπιμότητας, έχει υπαχθεί στη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας (Γ. Ευστρατιάδης, «Ν. 3869/2010, Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων», Σεμινάριο Εθνικής Σχολής Δικαστών της 29-03-2010). Έτσι, υπάγεται μεν στις κοινές ρυθμίσεις των άρθρων 741 επ. ΚΠολΔ, ωστόσο, όμως, η ύπαρξη του στοιχείου της αντιδικίας εξαρτά την περαιτέρω εξέλιξή της από τη βούληση των διαδίκων, οι οποίοι έτσι μπορούν να συμβιβάζονται ή να παραιτούνται από το επίδικο δικαίωμα (Κεραμεύς/ Κονδύλης/Νίκας, ΚΠολΔ ΙΙ (2000), άρθ. 739, αριθ. 16, σ. 1460), δηλαδή, στις μη γνήσιες υποθέσεις, η εξ ορισμού ύπαρξη προϋφισταμένης διαφοράς καθιστά καθοριστικό παράγοντα εξέλιξης της διαδικασίας τη βούληση των με αντικρουόμενα συμφέροντα εμφανιζόμενων διαδίκων, οι οποίοι μπορούν να συμβιβάζονται δικαστικά, ενώ δεν αποκλείεται και η παράκαμψη επιμέρους κανόνων των άρθρων 739 επ. ΚΠολΔ, που δεν συμβιβάζονται με την οριστική επίλυση ιδιωτικού δικαίου διαφορών (Π. Αρβανιτάκης, «Η εκούσια δικαιοδοσία ως διαδικαστικό πλαίσιο του Ν. 3869/2010 για τη ρύθμιση οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων», Σεμινάριο Εθνικής Σχολής Δικαστών της 29-03-2010). Ενόψει των παραπάνω διατάξεων, ο οφειλέτης, κατά τη διαδικασία για τη ρύθμιση των οφειλών των υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων, έχει τη δυνατότητα να ανακαλέσει (παραιτηθεί) από την αίτησή του, που κατέθεσε στη γραμματεία του ειρηνοδικείου (ΕιρΕλευσ. 1/2011 ΕΠολΔ 2012, 78, βλ. και Ι. Βενιέρη σε Ι. Βενιέρη / Θ. Κατσά, «Εφαρμογή του Ν. 3869/2010 για τα Υπερχρεωμένα Φυσικά Πρόσωπα», έκδοση 2016, παρ. 426 – 429, σ. 209-210,

ιδίως την παρ. 427: «Η παραίτηση μπορεί να είναι και μερική, δηλαδή να αφορά μόνο σε κάποιες απαιτήσεις ή σε κάποιον πιστωτή», με παράθεση συναφούς νομολογίας και αντίθετων απόψεων). Επιπλέον δε, από τις διατάξεις των άρθρων 294 εδ. α', 295 παρ. 1 εδ. α', 297 και 741 του ΚΠολΔ προκύπτει ότι ο αιτών μπορεί να παραιτηθεί από το δικόγραφο της αίτησης, χωρίς τη συναίνεση του καθ' ου, πριν αυτός προχωρήσει στην προφορική συζήτηση της ουσίας της υπόθεσης. Η παραίτηση αυτή, η οποία μπορεί να γίνει ακόμα και με δήλωση του αιτούντος, που καταχωρίζεται στα πρακτικά, έχει ως αποτέλεσμα ότι η αίτηση θεωρείται πως δεν ασκήθηκε, ως προς το διάδικο, για τον οποίο έγινε, με δικονομικό επακόλουθο την κατάργηση της δίκης, ως προς αυτόν (βλ. ΟλΑΠ 20/1999 ΕλλΔ/νη 2000, 26, ΑΠ 800/2010, ΑΠ 793/2010, ΝΟΜΟΣ, βλ. και ΕιρΚαλ. 98/2021, ΕιρΠατρ. 354/2020 και ΕιρΠατρ. 218/2020, ΝΟΜΟΣ). Επιπρόσθετα δε, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 294, 295, 297 και 299 ΚΠολΔ, τα οποία έχουν εφαρμογή και στην κατ' έφεση δίκη, ενόψει της διάταξης του άρθρου 524 παρ. 1 του ιδίου Κώδικα, συνάγεται ότι η παραίτηση από το ένδικο μέσο που έχει ασκηθεί γίνεται μόνο με δήλωση που καταχωρίζεται στα πρακτικά ή με δικόγραφο που επιδίδεται στον αντίδικο, έχει δε ως συνέπεια ότι το ένδικο μέσο θεωρείται σαν να μην έχει ασκηθεί (ΕφΑθ. 2199/2005 ΕλλΔ/νη 2006, 1483, ΕφΑθ. 7712/1986 ΕλλΔνη 29, 1410).

Κατά την εκδίκαση της έφεσης στην ανωτέρω αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο, ο πληρεξούσιος δικηγόρος του εκκαλούντος, Γεώργιος Κατσαρίδης, με δήλωσή του, που καταχωρήθηκε στα οικεία με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου, την οποία επανέλαβε στις κατατεθείσες επί της έδρας προτάσεις, παραιτήθηκε από το δικόγραφο της έφεσης ως προς τις έκτη και έβδομη από τις εφεσίβλητες (' » και « ( )», αντίστοιχα), οι οποίες δεν ήταν διάδικοι στην πρωτοβάθμια δίκη. Ως λόγος δε της παραίτησης αυτής, αναφέρθηκε η εκ περισσού προσθήκη των δύο παραπάνω εφεσίβλητων στο δικόγραφο της έφεσης. Σύμφωνα δε με την αμέσως παραπάνω νομική σκέψη και βάσει των παρατιθέμενων σε αυτήν νομικών διατάξεων, η παραίτηση από το δικόγραφο της έφεσης, όπως αυτή έγινε, είναι παραδεκτή και έχει ως συνέπεια η κρινόμενη έφεση να θεωρείται ως μη ασκηθείσα, μόνο ως προς τις δύο προαναφερθείσες (έκτη και έβδομη) από τις εφεσίβλητες.

Από τις διατάξεις του άρθρου 225 παρ. 1 και 2 του ΚΠολΔ συνάγεται ότι παρέχεται η δυνατότητα στους διαδίκους, και μετά την εκκρεμοδικία, να

μεταβιβάσουν το επίδικο πράγμα ή δικαίωμα, υπό τους όρους και προϋποθέσεις του ουσιαστικού δικαίου. Η μεταβίβαση, όμως, του επίδικου πράγματος ή δικαιώματος, που έγινε μετά την επέλευση της εκκρεμοδικίας, δεν επιφέρει μεταβολή στην έννομη σχέση της δίκης, διότι αυτή δεν αποβαίνει αναγκαίο παρακολούθημα της ουσιαστικής έννομης σχέσης, αλλά η δίκη συνεχίζεται μεταξύ των αρχικών διαδίκων, εωσότου νομίμως περατωθεί. Ο ειδικός διάδοχος δεν αποκτά αυτοδικαίως την ιδιότητα του διαδίκου και δεν εισέρχεται στη θέση του δικαιοπάροχού του, διαδίκου, αλλά έχει δικαίωμα να ασκήσει παρέμβαση. Εξάλλου, η δικαστική ρύθμιση των οφειλών, που ανοίγει με την αίτηση του άρθρου 4 παρ. 1 του ν. 3869/2010, αποτελεί μη γνήσια υπόθεση της εκούσιας δικαιοδοσίας, δηλαδή γνήσια ιδιωτικού δικαίου διαφορά, που, για λόγους σκοπιμότητας, έχει υπαχθεί στη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας. Στις μη γνήσιες υποθέσεις της εκούσιας δικαιοδοσίας το αντικείμενο της δίκης ταυτίζεται προς το αντίστοιχο αντικείμενο της δίκης της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας και, ιδίως, με το αντικείμενο της διαπλαστικής αγωγής (Πάρις Αρβανιτάκης, ό. π.). Συνεπώς, και στις διαφορές του ν. 3869/2010, εφαρμόζεται το άρθρο 225 ΚΠολΔ, που, όπως προαναφέρθηκε, ορίζει ότι η διάθεση του περιουσιακού δικαιώματος, στο οποίο αφορά το αιτούμενο ρυθμιστικό μέτρο εκούσιας δικαιοδοσίας, είναι έγκυρη, και η σχετική διαδικασία συνεχίζει την πορεία της ακώλυτα. Φυσική συνέπεια της άνω θέσης είναι ότι ο διάδικος που μεταβίβασε το επίδικο πράγμα ή δικαίωμα νομιμοποιείται στη διεξαγωγή της σχετικής δίκης, ο δε ειδικός διάδοχος του αρχικά νομιμοποιούμενου έχει δικαίωμα να ασκήσει παρέμβαση, είτε κύρια είτε πρόσθετη, η οποία, λόγω της επέκτασης του δεδικασμένου της δίκης και σε αυτόν, θα χαρακτηριστεί αυτοτελής (Νίκας Νικ. «Πολιτική Δικονομία ΙΙ», έκδοση 2005, σελ. 245, Απαλαγάκη Χαρ. «Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας Ερμηνεία κατ' άρθρο», έκδοση 5η, άρθρο 225, σελ. 698 επ.). Περαιτέρω, κατά τα οριζόμενα στο ν. 4354/2015: «Η μεταβίβαση απαιτήσεων από πιστώσεις και δάνεια που έχουν χορηγήσει ή χορηγούν πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα ... μπορεί να λάβει χώρα μόνο λόγω πώλησης, δυνάμει σχετικής έγγραφης συμφωνίας, σύμφωνα και με τα όσα προβλέπονται στο άρθρο 3...», μεταξύ άλλων, προς «ββ) Εταιρίες που έχουν έδρα στον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο, που σύμφωνα με το καταστατικό τους μπορούν να προβαίνουν σε απόκτηση απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις, υπό την επιφύλαξη των διατάξεων της νομοθεσίας της

Ευρωπαϊκής Ένωσης» (άρθρο 1 παρ. 1β). «Η πώληση των παραπάνω απαιτήσεων είναι ισχυρή μόνο εφόσον έχει υπογραφεί συμφωνία ανάθεσης διαχείρισης μεταξύ εταιρίας απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις και εταιρίας διαχείρισης απαιτήσεων που αδειοδοτείται και εποπτεύεται κατά τον παρόντα νόμο από την Τράπεζα της Ελλάδος. Η προϋπόθεση αυτή οφείλει να πληρούται και σε κάθε περαιτέρω μεταβίβαση. Τα δικαιώματα που απορρέουν από τις μεταβιβαζόμενες λόγω πώλησης απαιτήσεις δύνανται να ασκούνται μόνο μέσω των εταιριών διαχείρισης της παρούσας παραγράφου. Οι μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις από δάνεια και πιστώσεις λογίζονται ως τραπεζικές και μετά τη μεταβίβασή τους. Οι εταιρίες διαχείρισης απαιτήσεων ευθύνονται για όλες τις υποχρεώσεις απέναντι στο Δημόσιο και σε τρίτους, οι οποίες βαρύνουν τις εταιρίες απόκτησης απαιτήσεων και απορρέουν από τις μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις.» (άρθρο 1 παρ. 1γ). «Οι Εταιρίες Διαχείρισης νομιμοποιούνται, ως μη δικαιούχοι διάδικοι, να ασκήσουν κάθε ένδικο βοήθημα και να προβαίνουν σε κάθε άλλη δικαστική ενέργεια για την είσπραξη των υπό διαχείριση απαιτήσεων, καθώς και να κινούν, παρίστανται ή συμμετέχουν σε προπτωχευτικές διαδικασίες εξυγίανσης, πτωχευτικές διαδικασίες αφερεγγυότητας, διαδικασίες διευθέτησης οφειλών και ειδικής διαχείρισης των άρθρων 61 επ. του Ν. 4307/2014 (ΦΕΚ Α' 246). Εφόσον οι Εταιρίες συμμετέχουν σε οποιαδήποτε δίκη με την ιδιότητα του μη δικαιούχου διαδίκου το δεδικασμένο της απόφασης καταλαμβάνει και το δικαιούχο της απαίτησης.» (άρθρο 2 παρ. 4) (βλ. σχετ. ΑΠ 368/2019 ΕΠολΔ 2019, 423, ΕφΑθ. 252/2020, ΕφΔυτΜακ. 19/2020, ΕφΛαρ. 499/2019, ΝΟΜΟΣ). Από την ανωτέρω διάταξη, συνάγεται, κατά παρέκκλιση του κανόνα που ισχύει στο δικονομικό μας σύστημα, που επιβάλλει να συμπίπτουν σε ένα πρόσωπο το υποκείμενο της επίδικης έννομης σχέσης και ο νομιμοποιούμενος προς διεξαγωγή της δίκης, ότι οι εν λόγω εταιρίες διαχείρισης απαιτήσεων έχουν την εξουσία να δικάζουν (ενεργητικά) ή να δικάζονται (παθητικά), στο δικό τους όνομα, για συγκεκριμένη διαφορά που προκύπτει από έννομη σχέση, της οποίας δεν είναι φορείς. Πηγή δε της εξαιρετικής αυτής νομιμοποίησης είναι αποκλειστικά οι ως άνω συγκεκριμένες διατάξεις του ν. 4354/2015, και όχι η δικαιοπρακτική θεμελίωση, πράγμα το οποίο δεν προβλέπεται στο ελληνικό δικονομικό δίκαιο, καθώς οι διάδικοι στερούνται της εξουσίας διάθεσης των διαδικαστικών προϋποθέσεων της δίκης, ήτοι και της νομιμοποίησης, ως ανήκουσας σε αυτές (βλ. ΑΠ 45/2007 ΕΛΔ/νη 2007, 439). Η περίπτωση δε αυτή δεν θα πρέπει να συγχέεται με αυτή των νόμιμων αντιπροσώπων διαδίκων, οι οποίοι ενεργούν επ' ονόματι και για λογαριασμό άλλου,

γνωστού προσώπου [άρθρο 211 επ. ΑΚ] (βλ. αντίθετα την ΕιρΧαν. 767/2017, ΝΟΜΟΣ), καθώς η παρούσα εξαιρετική νομιμοποίηση αφετηρία έχει τη νομοθετική βούληση, και όχι τη συμβατική θεμελίωση (ΕιρΠατρ. 180/2020, ΝΟΜΟΣ). Επιπρόσθετα, από τη διάταξη του άρθρου 83 ΚΠολΔ, που ορίζει ότι, αν η ισχύς της απόφασης στην κύρια δίκη εκτείνεται και στις έννομες σχέσεις εκείνου που άσκησε πρόσθετη παρέμβαση προς τον αντίδικό του, εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 76 έως 78, σε συνδυασμό και με τις διατάξεις του άρθρου 80 του ίδιου Κώδικα, συνάγεται ότι αποφασιστικό κριτήριο, για να χαρακτηριστεί η πρόσθετη παρέμβαση ως αυτοτελής, είναι η επέκταση της ισχύος της απόφασης που θα εκδοθεί μεταξύ των κυρίων διαδίκων, δηλαδή των υποκειμενικών ορίων του δεδικασμένου, της εκτελεστότητας και της διαπλαστικής της ενέργειας, και στις έννομες σχέσεις του παρεμβαίνοντα τρίτου προς τον αντίδικό του. Το δικονομικό δικαίωμα άσκησης αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης παρέχεται ακριβώς για το λόγο αυτό, δηλαδή, όχι λόγω της πιθανής εκδήλωσης δυσμενών ενεργειών από την απόφαση σε βάρος του τρίτου, αλλά λόγω της δεσμευτικότητας αυτών που θα κριθούν στην εκκρεμή δίκη και στις σχέσεις του τρίτου με τον αντίδικό του, χωρίς να υπάρχει δυνατότητα άλλης διαδικασίας. Επομένως, εφόσον η πρόσθετη παρέμβαση (αυτοτελής ή απλή) δεν περιέχει αίτημα, αφού δεν ζητεί ο παρεμβαίνων παροχή έννομης προστασίας για τον ίδιο, ούτε υποβάλλει δικαίωμα προς διάγνωση, δεν απαιτείται στην απόφαση ή στο διατακτικό της να περιλαμβάνεται διάταξη γι' αυτήν (ΕφΠειρ. 111/2016, ΕφΑθ. 5722/2011, ΝΟΜΟΣ, πρβλ. Β. Βαθρακοκοίλη, ΚΠολΔ, Τόμο Α', άρθρο 80, αρ. 2-3, σ. 560, άρθρο 83 αρ. 4, 5, 20, σ. 586, 589). Έτσι, με την άσκηση της αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης, ο παρεμβαίνων, χωρίς να εισάγει στη δίκη κάποια νέα έννομη σχέση, αντιδικεί για την ήδη εκκρεμή έννομη σχέση, η διάγνωση της οποίας θα επιφέρει την επέκταση της ισχύος της απόφασης και απέναντι στον ίδιο. Η ασκούμενη, κατά τις διατάξεις του άρθρου 83 ΚΠολΔ, αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση δημιουργεί περιορισμένου περιεχομένου επιγενόμενη αναγκαία ομοδικία του παρεμβαίνοντος με τον υπέρ ου η παρέμβαση, στο μέτρο που ο παρεμβαίνων θεωρείται ως, κατά πλάσμα δικαίου, αναγκαίος ομόδικος, με τις παρεχόμενες δικονομικές εξουσίες αυτού, χωρίς, όμως, να έχει στη διάθεση του διαδικαστικές ευχέρειες, που προσιδιάζουν αποκλειστικά στο πρόσωπο του κυρίου διαδίκου (ΑΠ 1564/2017, ΑΠ 727/2017, ΑΠ 1485/2006, ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσ. 78/2017 Αρμ. 2017,

1156, ΜΕφΠειρ. 583/2014, ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ. 3990/2009 Ελλ.Δ/νη 2010, 233, 251, ΕφΑθ. 2809/2008 Ελλ.Δ/νη 2011, 183). Περαιτέρω, με τη διάταξη του άρθρου 274 παρ. 2 ΚΠολΔ, ορίζεται ότι «Αν εκείνος που άσκησε πρόσθετη παρέμβαση λάβει μέρος κανονικά στη δίκη, τότε ... β] αν δεν λάβει μέρος κανονικά στη δίκη μόνο εκείνος υπέρ του οποίου ασκήθηκε η παρέμβαση, το δικαστήριο συζητεί την υπόθεση ερήμην του μεταξύ εκείνου που άσκησε την παρέμβαση και του αντιδίκου εκείνου υπέρ του οποίου ασκήθηκε η παρέμβαση», ενώ, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 76 παρ. 1 εδ. β' ΚΠολΔ, σε περίπτωση αναγκαστικής ομοδικίας, ο απολειπόμενος διάδικος αντιπροσωπεύεται από τους παριστάμενους, υπό την έννοια ότι θεωρείται ότι παρίσταται και αυτός, ότι συμμετέχει στη συζήτηση και ότι ενεργεί με τον ίδιο τρόπο που ενεργεί και ο παριστάμενος αναγκαίος ομόδικός του, γι' αυτό και η διαδικασία διεξάγεται, σαν να ήταν παρών και ο απών αναγκαίος ομόδικος (βλ. ΑΠ 192/2012, ΑΠ 1332/2011, ΑΠ 1230/2008, ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1145/2007 NoB 2007, 1828, ΕφΛαρ. 343/2012 Δικογραφία 2012, 698, ΕφΙωαν. 75/2005 Ελλ.Δ/νη 2006, 859, ΕφΑθ. 205/2002 Αρμ. 2003, 840).

Κατά την εκφώνηση της υπόθεσης, από τη σειρά που ήταν γραμμένη στο πινάκιο, εμφανίστηκε η δικηγόρος Αθηνών (Α.Μ. Δ.Σ.Α.), η οποία, με προφορική της δήλωση, που καταχωρήθηκε στα οικεία πρακτικά, όπως αυτή εξειδικεύτηκε, με τις προτάσεις, που κατέθεσε επί της έδρας, δήλωσε ότι η εταιρεία με την επωνυμία « » και με το διακριτικό τίτλο « » (πρώην ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία « » και με το διακριτικό τίτλο « ») ασκεί αυτοτελή πρόσθετη παρέμβαση στη δίκη, στο όνομα και για λογαριασμό της αλλοδαπής εταιρείας ειδικού σκοπού με την επωνυμία «», η οποία έχει καταστεί ειδική διάδοχος της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία A.E.». Ειδικότερα, ανέφερε τα παρακάτω: Ότι η τότε ανώνυμη τραπεζική εταιρεία με την επωνυμία « Α.Ε.» (με αριθμό Γ.Ε.ΜΗ. και Α.Φ.Μ.), δυνάμει της από σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης απαιτήσεων, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 10 του ν. 3156/2003, των άρθρων 455 επ. του ΑΚ και του άρθρου 61 του ν. 4548/2018,

πώλησε και μεταβίβασε στην αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού με την επωνυμία «[illegible]y» χαρτοφυλάκιο απαιτήσεών της από χορηγήσεις δανείων ή/και πιστώσεων προς οφειλέτες της, στο οποίο συμπεριλαμβάνονται και οι απαιτήσεις από τις παρακάτω συμβάσεις δανείου, που είχε συνάψει με τον αιτούντα – νυν εκκαλούντα, ήτοι από τις συμβάσεις δανείου με αριθμούς [illegible] (για το ποσό των 3.535,11€), [illegible] ή 5863084342901 (για το ποσό των 15.091,03€), [illegible].2 (για το ποσό των 9.395,27€), [illegible] (για το ποσό των 5.690,43€), [illegible]1 (για το ποσό των 12.264,48€), [illegible]1 ή [illegible]1 (για το ποσό των 1.689,03€), [illegible]78 ή [illegible] (για το ποσό των 4.005,30€), [illegible]4 ή [illegible]1 (για το ποσό των 7.411,15€) και [illegible]3 ή [illegible]3 (για το ποσό των 17.027,90€). Ότι περίληψη της άνω σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης απαιτήσεων καταχωρήθηκε, την [illegible]9, στο ειδικό βιβλίο του άρθρου 3 του ν. 2844/2000 του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών, στον τόμο [illegible], υπό τον αριθμό [illegible] και με αριθμό πρωτοκόλλου [illegible]/16-09-2019, με συνέπεια οι εκ των συμβάσεων αυτών απαιτήσεις να μεταβιβάστηκαν, σύμφωνα με το άρθρο 10 του ν. 3156/2003, στην άνω αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού, όπως προκύπτει και από το με αριθμό πρωτοκόλλου [illegible] απόσπασμα, που επισυνάφθηκε ως παράρτημα στην άνω, με αριθμό πρωτοκόλλου [illegible]/2019, περίληψη. Ότι, δυνάμει της από [illegible] σύμβασης διαχείρισης επιχειρηματικών απαιτήσεων, περίληψη της οποίας δημοσιεύθηκε, την 16-09-2019, με αριθμό πρωτοκόλλου [illegible], στο ειδικό βιβλίο του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών, στον τόμο [illegible] και με τον αριθμό [illegible], σε συνδυασμό με την, επίσης, δημοσιευθείσα σε περίληψη, στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών, με αριθμό πρωτοκόλλου [illegible]/23-09-2019, στον τόμο [illegible] και με τον αριθμό [illegible], μεταβολή του προσώπου του διαχειριστή, η άνω αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού «[illegible].» ανέθεσε, κατ' άρθρο 10 παρ. 14 του ν. 3156/2003, την είσπραξη και τη διαχείριση των τιτλοποιούμενων απαιτήσεων, αρχικά, στην «[illegible]» και, εν συνεχεία, στη νυν αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα εταιρεία «[illegible]Π.» (πρώην «[illegible]»), η οποία είχε νόμιμα αδειοδοτηθεί προς τούτο, με βάση τη με αριθμό 326/2/17-09-2019 απόφαση της Επιτροπής Πιστωτικών και

Ασφαλιστικών Θεμάτων της Τράπεζας της Ελλάδος, και αντλεί την εν λόγω εξουσία της, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 1 παρ. 1 εδ. γ' του ν. 4354/2015. Ύστερα δε, ότι, την 30-12-2020, επήλθε διάσπαση της άνω δικαιοπαρόχου των επίδικων απαιτήσεων, ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «...» (με αριθμό Γ.Ε.ΜΗ. και Α.Φ.Μ.), με απόσχιση του κλάδου της τραπεζικής της δραστηριότητας και εισφορά του στη νεοσυσταθείσα ανώνυμη τραπεζική εταιρεία, με την επωνυμία «...Ξ.» (με αριθμό Γ.Ε.ΜΗ. και Α.Φ.Μ.), σύμφωνα με τις εκτιθέμενες διατάξεις κανόνων δικαίου, η οποία εγκρίθηκε, με τη με αριθμό πρωτοκόλλου /30-12-2020 απόφαση του Τμήματος Εταιρειών του Υπουργείου Ανάπτυξης και Επενδύσεων και καταχωρήθηκε στο Γ.Ε.ΜΗ. τόσο της διασπώμενης όσο και της επωφελούμενης εταιρείας, με τις, από 30-12-2020, με αριθμούς πρωτοκόλλου και ανακοινώσεις, αντίστοιχα. Ότι, από τη δημοσίευση της άνω απόφασης έγκρισης της άνω διάσπασης, η επωφελούμενη τράπεζα υπεισήλθε, ως καθολική διάδοχος της διασπώμενης, στα στοιχεία του ενεργητικού και του παθητικού του τραπεζικού κλάδου της τελευταίας, στα οποία περιλαμβάνεται και η έννομη σχέση από την άνω, από , σύμβαση πώλησης και μεταβίβασης απαιτήσεων, ενώ η σχετική μεταβολή, ως προς το πρόσωπο της δικαιοπαρόχου των μεταβιβασθεισών απαιτήσεων σημειώθηκε στο ειδικό βιβλίο του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών, στον τόμο και στον αριθμό , ενώ έλαβε αριθμό πρωτοκόλλου Ακολούθως, ότι η άνω αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού «», την , σε εκτέλεση της αρχικής ως άνω σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης επιχειρηματικών απαιτήσεων, προέβη στην επανεκχώρηση (αποτιτλοποίηση – επαναμεταβίβαση) ορισμένων από τις περιλαμβανόμενες σε αυτήν απαιτήσεων, μεταξύ δε αυτών και των απορρεουσών από τα προαναφερθέντα δάνεια,. Ότι η παραπάνω επαναγορά δημοσιεύθηκε, με αριθμό πρωτοκόλλου , σε περίληψη, στο ειδικό βιβλίο του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών, στον τόμο και με τον αριθμό , όπως προκύπτει από το με αριθμό πρωτοκόλλου απόσπασμα, που επισυνάφθηκε, ως παράρτημα, στην παραπάνω, με αριθμό πρωτοκόλλου /2021, περίληψη. Ακολούθως, ότι η «...Σ Α.Ε.» μεταβίβασε εκ νέου τις απορρέουσες από όλα τα προαναφερθέντα δάνεια απαιτήσεις της στην αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού με την επωνυμία «...d », που εδρεύει στο , και εκπροσωπείται νόμιμα, δυνάμει της μεταξύ τους, από , σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης

απαιτήσεων. Ότι περίληψη της άνω σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης απαιτήσεων καταχωρήθηκε, την 17-03-2021, με αριθμό πρωτοκόλλου 62, στο ειδικό βιβλίο του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών, και δη στον τόμο 12 και με τον αριθμό 52, με συνέπεια, κατά τα οριζόμενα στο ν. 3156/2003, οι εν θέματι απαιτήσεις να μεταβιβαστούν στην παραπάνω αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού και τούτη να καταστεί αποκλειστική δικαιούχος αυτών, καθώς και κάθε παρεπόμενου ή διαπλαστικού ή άλλου, συνδεόμενου με αυτές, δικαιώματος, όπως τούτο προκύπτει από το απόσπασμα που επισυνάφθηκε ως παράρτημα στην άνω, με αριθμό πρωτοκόλλου 62/2021, περίληψη. Επιπλέον, ότι, δυνάμει της από [redacted] σύμβασης διαχείρισης επιχειρηματικών απαιτήσεων, περίληψη της οποίας δημοσιεύθηκε με αριθμό πρωτοκόλλου [redacted] στο ειδικό βιβλίο του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών, στον τόμο [redacted] με αριθμό [redacted] όπως, στη συνέχεια, λύθηκε με την από 11-06-2021 σύμβαση, περίληψη της οποίας δημοσιεύθηκε στο άνω βιβλίο, με αριθμό πρωτοκόλλου 289/29-07-2021, στον τόμο [redacted] και με αριθμό [redacted], και, εν τέλει, αντικαταστάθηκε με την από 11-06-2021 σύμβαση, περίληψη της οποίας δημοσιεύθηκε στο άνω βιβλίο, με αριθμό πρωτοκόλλου [redacted] στον τόμο [redacted] και με αριθμό [redacted], η άνω αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού [redacted] ανέθεσε, κατ' άρθρο 10 παρ. 14 του ν. 3156/2003, την είσπραξη και τη διαχείριση των άνω τιτλοποιούμενων απαιτήσεων στην παραπάνω αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα εταιρεία με την επωνυμία « [redacted]». Προς απόδειξη δε όλων των ανωτέρω, η άνω δικηγόρος, Γεωργία – Μαρία Χρυσή, προσκόμισε, μεταξύ άλλων, ακριβή αντίγραφα όλων των ανωτέρω δημοσιεύσεων στο ειδικό βιβλίο του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών, δηλ. των περιλήψεων της αρχικής σύμβασης μεταβίβασης απαιτήσεων από την « [redacted]» προς την « [redacted]» και της σύμβασης ανάθεσης διαχείρισης των μεταβιβασθεισών απαιτήσεων, αρχικά μεν, προς την τράπεζα, ακολούθως δε, προς την « [redacted]», της σύμβασης επαναγοράς απαιτήσεων από την επωφελούμενη « [redacted]», η οποία, στο μεταξύ, είχε υπεισέλθει, ως καθολική διάδοχος της διασπώμενης δικαιοπαρόχου της εταιρείας [redacted] την ίδια επωνυμία, της σύμβασης εκ νέου μεταβίβασης (τιτλοποίησης) απαιτήσεων από την επωφελούμενη -πλέον (κατόπιν της διάσπασης)- « [redacted]» προς την αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού « [redacted]», και

των διαδοχικών συμβάσεων ανάθεσης από την άνω εταιρεία ειδικού σκοπού της διαχείρισης των μεταβιβασθεισών απαιτήσεων προς την « [redacted] σε συνδυασμό με τα επισυναφθέντα ως παραρτήματα στις παραπάνω περιλήψεις δημοσιεύσεων αποσπάσματα των στοιχείων των εκάστοτε μεταβιβαζόμενων / ανατεθεισών προς διαχείριση απαιτήσεων, από τα οποία προκύπτει ότι σε αυτά συμπεριλαμβάνονταν και οι απαιτήσεις που απορρέουν από όλες τις προαναφερθείσες συμβάσεις δανείων. Με βάση δε τα παραπάνω αναφερόμενα, τα οποία προκύπτουν από τα προσκομισθέντα ως άνω συναφή έγγραφα, και, άλλωστε, ουδόλως αντικρούονται από τον παριστάμενο εκκαλούντα, η ανωτέρω αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα εταιρεία, « [redacted] Α[redacted]Π.», επικαλούμενη έννομο συμφέρον, ζητεί να απορριφθεί η υπό κρίση έφεση.

Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα, λαμβανόμενων υπόψη και όσων αναπτύχθηκαν αναλυτικά στη νομική σκέψη που προηγήθηκε, η ένδικη αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση παραδεκτά και νόμιμα, κατ' εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 31, 80, 83, 225 παρ. 2 εδ. β', 325, 741, 752 παρ. 2 ΚΠολΔ και 54 παρ. 1 εδ. β' ΠτΚ, σε συνδυασμό με το άρθρο 1[redacted] του ν. 3869/2010, [redacted] ενώπιον του παρόντος, τοπικά και υλικά αρμόδιου, Δικαστηρίου, με τον τρόπο που εκτέθηκε παραπάνω, με προφορική δηλ. δήλωση της πληρεξούσιας δικηγόρου της αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσας, που καταχωρήθηκε στα πρακτικά και εξειδικεύτηκε με τις προτάσεις, που κατέθεσε επί της έδρας, προκειμένου να συζητηθεί, κατά την προκειμένη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, κατά την οποία εκδικάζεται και η υπό κρίση έφεση, με την οποία και πρέπει να συνεκδικασθεί, λόγω της συνάφειας αυτών, διότι αφορούν στην ίδια πρωτόδικη απόφαση, υπάγονται στην ίδια διαδικασία, [redacted] τους ίδιους διαδίκους, η διαφορά των οποίων πηγάζει από την αυτή έννομη σχέση, και, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, [redacted] επιταχύνεται η διεξαγωγή της δίκης, επέρχεται δε, επιπλέον, μείωση των εξόδων (άρθρα 741, 524 παρ. 1 και 246 ΚΠολΔ). Εξάλλου, σύμφωνα και με τα διαλαμβανόμενα στην παραπάνω μείζονα σκέψη, η εφεσίβλητη [redacted] πρέπει να θεωρηθεί ότι, κατ' εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 76 παρ. 1 εδ. β' ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με τη διάταξη του άρθρου 83 του ιδίου Κώδικα, [redacted] από την παριστάμενη αναγκαία ομόδικό της, δηλ. από την αυτοτελώς προσθέτως υπέρ αυτής παρεμβαίνουσα [redacted]

Α [redacted]

[redacted]» (πρβλ. την ΜΠρΕυρ. 16/2021, ΝΟΜΟΣ), με την οποία, άλλωστε, δεν έχει αντίθετα συμφέροντα.

Όπως αποδεικνύεται από τις από 03-06-2019, με αριθμούς [redacted] και [redacted], εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Εφετείου Αθηνών, με έδρα στο Πρωτοδικείο Αθηνών, Κωνσταντίνου Βατσάκη, ακριβές αντίγραφο της κρινόμενης έφεσης, μετά των εκθέσεων κατάθεσής της τόσο στη Γραμματέα του Ειρηνοδικείου Αθηνών όσο και στη Γραμματέα του Πρωτοδικείου Αθηνών και της πράξης της Γραμματέα του Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία ορίστηκε η συζήτησή της, ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, κατά την αναγραφόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο, με κλήση για παράσταση σε αυτήν, επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στις 1η, 3η και 4η από τις εφεσίβλητες («[redacted]», «[redacted]» και «[redacted]»), αντίστοιχα. Ωστόσο, κατά την ανωτέρω αναγραφόμενη, στην αρχή της παρούσας, δικάσιμο, κατά την οποία η κρινόμενη έφεση εκφωνήθηκε με τη σειρά που είχε γραφτεί στο πινάκιο, οι παραπάνω εφεσίβλητες δεν εμφανίστηκαν στο ακροατήριο, ούτε εκπροσωπήθηκαν από πληρεξούσιο δικηγόρο, με συνέπεια να πρέπει να δικασθούν ερήμην, της πρώτης εξ αυτών («[redacted]») θεωρούμενης, κατά τα προαναφερθέντα, βάσει του άρθρου 76 παρ. 1 εδάφιο β' ΚΠολΔ, ότι αντιπροσωπεύεται από την παριστάμενη αναγκαία ομόδικό της, αυτοτελώς υπέρ αυτής προσθέτως παρεμβαίνουσα, εταιρεία «[redacted]». Βάσει δε του άρθρου 524 παρ. 4 εδ. α' ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με τα άρθρα 741 και 764 παρ. 2 εδ. β' ΚΠολΔ, το Δικαστήριο οφείλει να εκδικάσει την υπόθεση, σαν να ήταν και αυτές παρούσες. Πρέπει δε να σημειωθεί ότι ο εκκαλών προσκόμισε αντίγραφα των πρακτικών συνεδρίασης του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου στη δικάσιμο της 14-03-2018, μετά τη συζήτηση στην οποία εκδόθηκε η εκκαλουμένη, καθώς και αντίγραφο των προτάσεων, που η «[redacted]» είχε καταθέσει κατά την ανωτέρω δικάσιμο, ενώ δεν προσκομίστηκαν αντίγραφα πρωτόδικων προτάσεων της εφεσίβλητης «[redacted]» καθώς τούτη δεν είχε παραστεί, αλλά είχε δικαστεί ερήμην και στον πρώτο βαθμό.

Η κρινόμενη έφεση του εκκαλούντος, κατά της με αριθμό 2751/2018 οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών, η οποία εκδόθηκε, κατά τη

διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, και διορθώθηκε με τη με αριθμό 5297/2018 απόφαση του ίδιου δικαστηρίου, έχει ασκηθεί, σύμφωνα με τις νόμιμες διατυπώσεις (άρθρα 495, 499, 511, 513 παρ. 1 περ. β' εδ. α', 516 παρ. 1, 517, 518 παρ. 2, 520 παρ. 1, 741, 761 και 762 ΚΠολΔ). Επομένως, εφόσον, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 495 παρ. 3Αα του ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 1 άρθρο τρίτο του ν. 4335/2015, ΦΕΚ Α' 87/23-07-2015 (έναρξη ισχύος από 01-01-2016), για το παραδεκτό της έφεσης, κατατέθηκε το απαιτούμενο παράβολο υπέρ του Δημοσίου, εκ ποσού 75€, ήτοι, με βάση τη σχετική επισημείωση της Γραμματέα του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου στην έκθεση κατάθεσης της έφεσης, το με αριθμό [redacted] ηλεκτρονικό παράβολο, η έφεση αυτή παραδεκτά εισάγεται, ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, το οποίο είναι αρμόδιο, καθ' ύλη και κατά τόπο, για την εκδίκασή της, σύμφωνα με το άρθρο 17^Α ΚΠολΔ, είναι εμπρόθεσμη, εφόσον ασκήθηκε (με κατάθεση στη γραμματεία του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου) την 09-04-2019, ήτοι εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας των δύο ετών από την επόμενη της δημοσίευσης της εκκαλούμενης απόφασης, που έλαβε χώρα την 12-04-2018, της ανωτέρω διετούς καταχρηστικής προθεσμίας ισχύουσας, εν προκειμένω, αφού κανένας από τους διαδίκους δεν επικαλείται, ούτε προκύπτει από κάποιο στοιχείο της δικογραφίας, ότι έλαβε χώρα επίδοση της εκκαλουμένης, και πρέπει, συνεπώς, να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω, ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της, κατά την ίδια ως άνω διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας (άρθρο 533 παρ. 1 ΚΠολΔ). Εξάλλου, ο εκκαλών, παραδεκτά, σύμφωνα με το άρθρο 764 παρ. 1 ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με το άρθρο 520 παρ. 2 ΚΠολΔ, άσκησε με τις προτάσεις, που ο πληρεξούσιος δικηγόρος του κατέθεσε επί της έδρας, κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, πρόσθετο λόγο έφεσης, που αφορά σε κεφάλαια της απόφασης που προσβάλλονται με την έφεση (και στα αναγκαστικά συνεχόμενα με αυτά), και δη στο ζήτημα του ορισμένου της ένστασης δόλου, που πρόβαλλαν οι αντίδικες του πιστώτριες, στον πρώτο βαθμό, κατ' αποδοχή της οποίας απορρίφθηκε η αίτησή του. Λόγω δε της πρόδηλης συνάφειας του άνω πρόσθετου λόγου με την υπό κρίση έφεση, και για εξοικονόμηση χρόνου και εξόδων (άρθρα 741, 524 παρ. 1, 246 και 31 ΚΠολΔ), πρέπει, αφού γίνει τυπικά δεκτός, να συνεκδικαστεί με αυτήν και να ερευνηθεί, ως προς το παραδεκτό και τη βασιμότητά του (άρθρο 533 παρ. 1 ΚΠολΔ), κατά την προαναφερθείσα διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας.

Με τη διάταξη της παραγράφου 1 του άρθρου 1 του ν. 3869/2010 ορίζεται ότι: «φυσικά πρόσωπα που δεν έχουν πτωχευτική ικανότητα και έχουν περιέλθει,

χωρίς δόλο, σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών τους (εφεξής οφειλέτες) δικαιούνται να υποβάλουν στο αρμόδιο δικαστήριο την αίτηση που προβλέπεται στην παράγραφο 1 του άρθρου 4 για τη ρύθμιση των οφειλών αυτών και απαλλαγή. Την ύπαρξη δόλου αποδεικνύει ο πιστωτής». Σύμφωνα με την παραπάνω διάταξη, απαραίτητη προϋπόθεση για την υπαγωγή στο ρυθμιστικό πεδίο εφαρμογής του ν. 3869/2010 είναι ο οφειλέτης να έχει περιέλθει, χωρίς δόλο, σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του. Ο ανωτέρω νόμος θεωρεί δεδομένη την έννοια του δόλου από τη γενική θεωρία του αστικού δικαίου. Στο πεδίο του τελευταίου ο δόλος, ως μορφή πταίσματος, προβλέπεται στη διάταξη του άρθρου 330 ΑΚ, με την οποία ορίζεται ότι: «ο οφειλέτης ενέχεται, αν δεν ορίστηκε κάτι άλλο, για κάθε αθέτηση της υποχρέωσής του από δόλο ή αμέλεια, δική του ή των νόμιμων αντιπροσώπων του. Αμέλεια υπάρχει όταν δεν καταβάλλεται η επιμέλεια που απαιτείται στις συναλλαγές». Η εν λόγω διάταξη θεσπίζει δύο μορφές πταίσματος, το δόλο και την αμέλεια. Ενώ, όμως, δίνει ορισμό της αμέλειας, τον προσδιορισμό του δόλου αφήνει στην επιστήμη και τη νομολογία. Η έννοια του δόλου, όπως γίνεται δεκτή και στο πεδίο του αστικού δικαίου, συμπίπτει με εκείνη του άρθρου 27 παρ. 1 ΠΚ, που ορίζει ότι: «με δόλο (με πρόθεση) πράττει όποιος θέλει την παραγωγή των περιστατικών που κατά τον νόμο απαρτίζουν την έννοια κάποιας αξιόποινης πράξης, καθώς και οποίος γνωρίζει ότι από την πράξη του ενδέχεται να παραχθούν αυτά τα περιστατικά και το αποδέχεται». Η τελευταία αυτή διάταξη διακρίνει τον δόλο σε άμεσο και ενδεχόμενο. Ορίζει δε ότι, με άμεσο δόλο πράττει αυτός που «θέλει» την παραγωγή του εγκληματικού αποτελέσματος, καθώς και εκείνος που δεν επιδιώκει μεν αυτό, προβλέπει όμως ότι τούτο αποτελεί αναγκαία συνέπεια της πράξης του και, παρά ταύτα, δεν αφίσταται αυτής. Αντίθετα, με ενδεχόμενο δόλο πράττει εκείνος που προβλέπει το εγκληματικό αποτέλεσμα ως δυνατή συνέπεια της πράξης του και το «αποδέχεται». Η διάταξη αυτή ισχύει και για τις ενοχές άλλων κλάδων του ενοχικού δικαίου και έτσι αποκτά γενικότερη σημασία, που ξεπερνά το πλαίσιο της ευθύνης από προϋφιστάμενη ενοχή. Περαιτέρω, από τη διατύπωση της παρ. 1 εδ. α' του άρθρου 1 του ν. 3869/2010 προκύπτει ότι το στοιχείο του δόλου αναφέρεται στην «περιέλευση» του οφειλέτη σε κατάσταση μόνιμης αδυναμίας πληρωμών. Επομένως, το στοιχείο του δόλου δύναται να συντρέχει τόσο κατά το χρόνο ανάληψης της οφειλής όσο και κατά το χρόνο μετά

την ανάληψη της τελευταίας. Ο δόλος πρέπει να αντιμετωπίζεται κατά τον ίδιο τρόπο είτε είναι αρχικός είτε είναι μεταγενέστερος. Το κρίσιμο ζήτημα είναι το περιεχόμενο του δόλου, και όχι ο χρόνος που αυτός εκδηλώθηκε. Στην περίπτωση της παρ. 1 του άρθρου 1 του ν. 3869/2010, ο οφειλέτης ενεργεί δολίως, όταν με τις πράξεις ή παραλείψεις του επιδιώκει την αδυναμία των πληρωμών του ή προβλέπει ότι οδηγείται σε αδυναμία - πληρωμών και δεν αλλάζει συμπεριφορά, αποδεχόμενος το αποτέλεσμα αυτό. Ειδικότερα, πρόκειται για τον οφειλέτη εκείνον, ο οποίος καρπώνεται οφέλη από την υπερχρέωσή του, με την απόκτηση κινητών ή ακινήτων, πλην, όμως, είτε γνώριζε, κατά την ανάληψη των χρεών, ότι είναι αμφίβολη η εξυπηρέτησή τους, ή, από δική του υπαιτιότητα, βρέθηκε μεταγενέστερα σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών. Συνεπώς, η εξαιτίας του δόλου μόνιμη αδυναμία του οφειλέτη δεν είναι αναγκαίο να εμφανιστεί μετά την ανάληψη του χρέους, αλλά μπορεί να υπάρχει και κατά την ανάληψη αυτού, όταν δηλαδή ο οφειλέτης ήδη από την αρχή, αναλαμβάνοντας το χρέος, γνωρίζει ότι, με βάση τα εισοδήματά του και τις εν γένει ανάγκες του, δεν μπορεί να το εξυπηρετήσει. Περίπτωση ενδεχόμενου δόλου συντρέχει και όταν ο οφειλέτης συμφωνεί με ικανό αριθμό πιστωτικών ιδρυμάτων την απόλαυση μεγάλου αριθμού τραπεζικών προϊόντων, προβλέποντας ως ενδεχόμενο ότι, ο υπερδανεισμός του με βάση τις υφιστάμενες ή ευλόγως αναμενόμενες μελλοντικές οικονομικές του δυνατότητες, σε συνδυασμό με το ύψος των οφειλών του, θα τον οδηγήσει σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών και, όμως, αποδέχεται το αποτέλεσμα αυτό. Αξίωση πρόσθετων στοιχείων για τη συγκρότηση του δόλου στο πρόσωπο του οφειλέτη κατά την ανάληψη του χρέους, όπως είναι η εξαπάτηση των υπαλλήλων του πιστωτικού ιδρύματος ή η παράλειψη του πιστωτικού ιδρύματος να προβεί στις αναγκαίες έρευνες της πιστοληπτικής ικανότητας του δανειολήπτη, δεν ανταποκρίνεται στο πνεύμα του νόμου. Ο δόλος του οφειλέτη στη μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων χρηματικών χρεών του περιορίζεται στην πρόθεσή του και μόνο, δηλαδή σε ένα υποκειμενικό στοιχείο, χωρίς να υπάρχει ανάγκη προσθήκης και άλλων αντικειμενικών στοιχείων. Τέλος, όπως προκύπτει από την πρόβλεψη του τελευταίου εδαφίου της παρ. 1 του πιο πάνω άρθρου 1 του ν. 3869/2010, σύμφωνα με την οποία την ύπαρξη του δόλου αποδεικνύει ο πιστωτής, το επιλαμβανόμενο της υπόθεσης δικαστήριο ερευνά την ύπαρξη του δόλου όχι αυτεπαγγέλτως, αλλά, όπως είναι αυτονόητο, και για αυτό παραλείφθηκε στο νόμο, κατά πρόταση πιστωτή, ο οποίος πρέπει να προτείνει τον εν λόγω ισχυρισμό κατά τρόπο ορισμένο, ήτοι με σαφή έκθεση των γεγονότων που τον θεμελιώνουν, και να

τον αποδείξει (ΑΠ 156/2020, ΑΠ 208/2020, ΑΠ 400/2020, ΑΠ 53/2020, ΑΠ 426/2019, ΝΟΜΟΣ). Ειδικότερα, για να είναι ορισμένη και επομένως παραδεκτή, κατά το άρθρο 262 ΚΠολΔ, η ένσταση του δανειστή, ότι ο οφειλέτης περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του από ενδεχόμενο δόλο, με την έννοια ότι, συμφώνησε με ικανό αριθμό πιστωτικών ιδρυμάτων την απόλαυση μεγάλου αριθμού τραπεζικών προϊόντων, παρότι πρόβλεπε ως ενδεχόμενο ότι ο υπερδανεισμός του, με βάση τις υφιστάμενες ή ευλόγως αναμενόμενες μελλοντικές οικονομικές του δυνατότητες, σε συνδυασμό με το ύψος των οφειλών του, θα τον οδηγούσε σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών και παρά ταύτα αποδέχθηκε το αποτέλεσμα αυτό, πρέπει να αναφέρει: α) τα τραπεζικά προϊόντα που ο οφειλέτης συμφώνησε, το αρχικό και τελικό ύψος αυτών, β) το χρόνο που τα συμφώνησε, γ) τις οικονομικές δυνατότητες αυτού κατά το χρόνο δημιουργίας των οφειλών ή τις ευλόγως αναμενόμενες μελλοντικές οικονομικές του δυνατότητες, καθώς και δ) ότι, με βάση τα ως άνω οικονομικά δεδομένα, πρόβλεπε ως ενδεχόμενο ότι ο υπερδανεισμός του θα τον οδηγούσε σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών και, παρά ταύτα, αποδέχθηκε το αποτέλεσμα αυτό (ΑΠ 59/2021, ΑΠ 1174/2019, ΑΠ 515/2018, ΝΟΜΟΣ).

Στην προκείμενη περίπτωση, με τη με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 6361/30-12-2015 αίτησή του, ο νυν εκκαλών, επικαλούμενος έλλειψη πτωχευτικής ικανότητας και μόνιμη και γενική αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του προς τις καθ' ων η αίτηση πιστώτριές του, ζητούσε να επικυρωθεί το περιλαμβανόμενο στην αίτησή του σχέδιο διευθέτησης οφειλών ή να τροποποιηθεί, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 7 του ν. 3869/2010, με τη συγκατάθεση των καθ' ων, ώστε να αποκτήσει ισχύ δικαστικού συμβιβασμού, ενώ, επικουρικά, ζητούσε τη δικαστική ρύθμιση των οφειλών του. Επίσης, ζητούσε να εξαιρεθεί από την επιβολή εκκαθάρισης και εκποίησης το σύνολο της περιγραφόμενης στο ιστορικό της αίτησής του κινητής και ακίνητης περιουσίας του. Κατόπιν συζήτησης της άνω αίτησης, στη δικάσιμο της 14-03-2018, εκδόθηκε η νυν εκκαλούμενη, με αριθμό 2751/2018, οριστική απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών, που την απέρριψε, ως αβάσιμη κατ' ουσία, κατ' αποδοχή, ως κατ' ουσία βάσιμης, της ένστασης δόλιας περιέλευσης του αιτούντος σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών, που είχαν προτείνει οι παριστάμενες τότε καθ' ων. Ύστερα, η άνω απόφαση διορθώθηκε με αριθμό 5297/2018 απόφαση

του ίδιου δικαστηρίου, ως προς την εσφαλμένη αναγραφή του επωνύμου του αιτούντος. Ήδη, με την υπό κρίση έφεσή του, ο εκκαλών παραπονείται κατά της άνω πρωτοβάθμιας απόφασης (όπως αυτή διορθώθηκε) και τόσο με τους περιλαμβανόμενους στην έφεση λόγους όσο και με τον παραδεκτά, κατά τα προαναφερθέντα, ασκηθέντα, με τις, ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, κατά την εκδίκαση της έφεσης, κατατεθείσες προτάσεις του, πρόσθετο λόγο, που άπτονται της εσφαλμένης ερμηνείας και εφαρμογής του ν. 3869/2010 και της λανθασμένης υπαγωγής των πραγματικών περιστατικών που αποδείχθηκαν στους κανόνες δικαίου που εφαρμόστηκαν, ιδίως δε σε σχέση με την αποδοχή της άνω ένστασης, περί δόλιας περιέλευσής του σε κατάσταση μόνιμης και γενικής αδυναμίας πληρωμής των ληξιπρόθεσμων οφειλών του, ως ορισμένης, νομικά και ουσιαστικά βάσιμης, ενώ τούτη ήταν απορριπτέα, προεχόντως ως αβάσιμη, ζητεί την εξαφάνιση της εκκαλουμένης, καθώς και την αποδοχή, στο σύνολό της, της ένδικης αίτησής του και την καταδίκη των εφεσίβλητων στην εν γένει δικαστική του δαπάνη, και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας.

Πράγματι, άπασες οι καθ' ων η αίτηση πιστώτριες, που είχαν παρασταθεί στον πρώτο βαθμό, με τις έγγραφες προτάσεις, που είχαν καταθέσει κατά την εκδίκαση της αίτησης, ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών, πρόβαλαν την ένσταση ύπαρξης δολιότητας στο πρόσωπο του αιτούντος, εκθέτοντας ότι, ο αιτών, και ήδη εκκαλών, προέβη σε αλόγιστο υπερδανεισμό, ο οποίος υπερέβαινε τις δυνατότητες του εισοδήματός του, έτσι ώστε, ήδη κατά τη λήψη των δανείων, να μην είναι σε θέση να τα αποπληρώσει, σε βάθος χρόνου. Εντούτοις, όμως, η ένσταση αυτή είναι απορριπτέα, ως απαράδεκτη, λόγω της αοριστίας της, καθόσον δεν προτείνονται με σαφήνεια και πληρότητα τα γεγονότα που τη θεμελιώνουν, σύμφωνα και με τα διαλαμβανόμενα στη νομική σκέψη, που προηγήθηκε. Ειδικότερα, δεν αναφέρεται, πότε ο αιτών ανέλαβε κάθε μία δανειακή του υποχρέωση και ποιο ήταν το ύψος μίας εκάστης εξ αυτών, παρά μόνο παρατίθεται το συνολικό ποσό όλων των δανειακών υποχρεώσεων, ούτε εκτίθενται τα εισοδήματα του αιτούντος, κατά το χρόνο ανάληψης μίας εκάστης δανειακής του υποχρέωσης, ώστε, ύστερα από τη σύγκριση των παραπάνω μεγεθών, να θεμελιώνεται αδυναμία εξυπηρέτησης των δανείων, με βάση τις υφιστάμενες τότε, αλλά και τις εύλογα αναμενόμενες και δυνάμενες να προβλεφθούν μελλοντικές οικονομικές του δυνατότητες. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο που έκρινε παραδεκτή την ένσταση ύπαρξης δολιότητας, στο πρόσωπο του αιτούντος, και, ακολούθως, την έκρινε και ουσιαστικά βάσιμη, αντί να την

απορρίψει ως απαράδεκτη, λόγω της αοριστίας της, έσφαλε και, δεκτού γενομένου του σχετικού (πρόσθετου) λόγου έφεσης, πρέπει να εξαφανιστεί, στο σύνολό της, η πρωτοβάθμια απόφαση και, αφού κρατηθεί η υπόθεση, η ένδικη αίτηση να δικαστεί επί της ουσίας (άρθρο 535 παρ. 1 ΚΠολΔ). Λόγω δε της (ολικής) νίκης του εκκαλούντος, πρέπει, κατ' εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 495 παρ. 3 προτελευταίο εδάφιο του ΚΠολΔ, να διαταχθεί να επιστραφεί στον εκκαλούντα το παράβολο, εκ ποσού 75€, που είχε καταθέσει, κατά την άσκηση της έφεσης.

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1 και 4 παρ. 1 του ν. 3869/2010 σαφώς προκύπτει ότι, για το ορισμένο της αίτησης ρύθμισης οφειλών υπερχρεωμένου φυσικού προσώπου, ο αιτών – οφειλέτης πρέπει να εκθέτει σε αυτήν, ότι είναι φυσικό πρόσωπο, στερούμενο πτωχευτικής ικανότητας, ότι έχει ληξιπρόθεσμα χρέη προς τρίτους, τα οποία υπάγονται στις ρυθμίσεις του νόμου, ότι περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής αυτών των χρεών, ότι απέτυχε η προσπάθεια εξωδικαστικού (ήδη προδικαστικού) συμβιβασμού με τους πιστωτές του, και ότι δεν έχει υπάρξει άλλη απαλλαγή από τα χρέη του στο παρελθόν, με βάση το Νόμο. Επιπλέον, πρέπει να εκθέτει, ποιοι είναι οι πιστωτές του, με πλήρη στοιχεία, ποιες είναι οι απαιτήσεις τους, κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα, να περιγράφει την οικογενειακή του κατάσταση (έγγαμος, άγαμος, διαζευγμένος, εάν έχει προστατευόμενα μέλη, τα οποία υποχρεούται εκ του Νόμου να διατρέφει), τα εισοδήματα του ίδιου και της συζύγου του και τα περιουσιακά του στοιχεία. Τέλος, πρέπει να περιλάβει στην αίτησή του σαφές και ορισμένο σχέδιο διευθέτησης των οφειλών του, που να περιέχει ρύθμιση για όλους τους πιστωτές και τις απαιτήσεις τους, αίτημα δικαστικής ρύθμισης των οφειλών του, επί αποτυχίας δικαστικού συμβιβασμού, και διάσωσης (εξαίρεσης από την εκποίηση) της κύριας κατοικίας του. Πλέον των ανωτέρω, ουδέν έτερο στοιχείο απαιτείται για την πληρότητα της εν λόγω αίτησης. Για το ορισμένο της αίτησης υπαγωγής στο ν. 3869/2010, δεν απαιτείται να αναφέρεται ο χρόνος και η αιτία ανάληψης των εισαγόμενων προς ρύθμιση χρεών, ούτε ο χρόνος γέννησης των απαιτήσεων. Δεν απαιτείται η αναφορά των εισοδημάτων του αιτούντος οφειλέτη, κατά το χρόνο ανάληψης των εισαγομένων προς ρύθμιση χρεών του, τα οποία, άλλωστε, ο οφειλέτης καθιστά γνωστά στους πιστωτές, προσκομίζοντας δημόσια έγγραφα προς απόδειξή τους, κατά το χρόνο σύναψης των δανειακών συμβάσεων, οπότε είναι προαπαιτούμενος ο έλεγχος της

πιστοληπτικής του ικανότητας. Επιπρόσθετα, δεν απαιτείται να παρατίθενται στην αίτηση ούτε το ποσό του δανείου, που ο αιτών έλαβε από την πιστώτρια τράπεζα, κατά τον αντίστοιχο χρόνο χορήγησής του, ούτε οι δόσεις του δανείου. Περαιτέρω, δεν απαιτείται η παράθεση περιστατικών, εξαιτίας των οποίων ο οφειλέτης περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία εξόφλησης των ληξιπρόθεσμων οφειλών του, και του κόστους διαβίωσής του, καθόσον αρκεί η αναφορά ότι περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής, χωρίς δόλο. Δηλ. δεν απαιτείται να αναφέρεται σε τι συνίσταται η μόνιμη και γενική οικονομική του αδυναμία προς εξόφληση των οφειλών του, ποιο έκτακτο γεγονός ή ποια δραστική και ουσιώδης μεταβολή των οικονομικών δεδομένων του μεσολάβησε και του προκάλεσε μόνιμη και γενική αδυναμία προς εξόφληση των χρεών του. Δεν απαιτείται ούτε η αναφορά του χρόνου παύσης πληρωμών. Επίσης, δεν απαιτείται ούτε ο προσδιορισμός των βιοτικών αναγκών του αιτούντος, ούτε και το ύψος των μηνιαίων δόσεων που καλείται να καταβάλλει για την κάθε δανειακή σύμβαση. Η συνδρομή ή μη των ανωτέρω (μόνιμης αδυναμίας και έλλειψης δόλου) είναι ζήτημα απόδειξης, του οφειλέτη φέροντος το σχετικό βάρος να αποδείξει ότι, κατά τον κρίσιμο χρόνο, η σχέση ρευστότητάς του προς τις ληξιπρόθεσμες οφειλές του είναι αρνητική. Τα στοιχεία αυτά δεν απαιτείται να αναφέρονται στην αίτηση για ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων αλλά, όντας κρίσιμα για τον προσδιορισμό της οικονομικής κατάστασης του αιτούντος, μπορούν να προκύψουν και από τις αποδείξεις και η παράλειψη αναφοράς τους στην αίτηση δεν προκαλεί το απαράδεκτο αυτής, λόγω αοριστίας (ΑΠ 334/2020, ΑΠ 635/2019, ΑΠ 438/2019, ΑΠ 213/2018, ΑΠ 81/2018, ΜΠρΗλ. 102/2021, ΜΠρΕυρ. 16/2021, ΜΠρΘεσ. 18956/2017, ΜΠρΚαστ. 187/2014, ΜΠρΗρ. 205/2013, ΕιρΠατρ. 183/2020, ΝΟΜΟΣ). Από το περιεχόμενο της ένδικης αίτησης προκύπτει ότι ο αιτών μνημόνευε όλα τα απαιτούμενα, κατά τα ανωτέρω, στοιχεία, καλύπτοντας τις απαιτήσεις του νόμου, για το ορισμένο της αίτησης, σύμφωνα και με την παραπάνω νομική σκέψη. Συνεπώς, παρά τις περί του αντιθέτου αιτιάσεις των εφεσίβλητων, η αίτηση είναι ορισμένη.

Επίσης, η αίτηση είναι νομικά βάσιμη και στηρίζεται στις διατάξεις των άρθρων 1, 4, 8 και 11 του ν. 3869/2010, όπως τα άρθρα ίσχυαν μετά την τροποποίησή τους με το ν. 4336/2015, ο οποίος καταλαμβάνει αιτήσεις ρύθμισης οφειλών που υποβλήθηκαν μετά την έναρξη ισχύος του (14-08-2015), όπως και η ένδικη, που κατατέθηκε την 30-12-2015. Εξάλλου, εφαρμοστέες τυγχάνουν, επίσης, οι διατάξεις των άρθρων 5 παρ. 3 εδ β' και 8 παρ. 2 εδ. δ' του ν. 3869/2010, οι οποίες

προστέθηκαν με το ν. 4549/2018 και, σύμφωνα με το άρθρο 68 παρ. 8 του αυτού νόμου, εφαρμόζονται και στις δίκες, που είναι εκκρεμείς κατά την έναρξη ισχύος του. Ας σημειωθεί ότι ο ισχυρισμός που πρόβαλε η αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα, περί καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος, συνιστάμενη στην από μέρους του νυν εκκαλούντος άσκηση της ένδικης αίτησης, τυγχάνει απορριπτέος, προπαντός ως απαράδεκτος, διότι η απαγόρευση της άσκησης του δικαιώματος, που ορίζει το άρθρο 281 του ΑΚ, είναι παραδεκτή, μόνο για δικαίωμα, το οποίο απορρέει από διατάξεις ουσιαστικού νόμου, και όχι από δικονομικές διατάξεις (ΕιρΠατρ. 183/2020, ΝΟΜΟΣ), σε κάθε δε περίπτωση, ως μη νόμιμος, διότι, ακόμη και αν ήθελε υποτεθεί ότι είναι αληθή τα πραγματικά περιστατικά, στα οποία επιχειρείται να θεμελιωθεί, ιδίως δε ότι η αδυναμία του προς πληρωμή προέκυψε από δικές του εσφαλμένες εκτιμήσεις (βλ. στη σ. 19 των προτάσεών της), τούτα δεν συνιστούν κατάχρηση δικαιώματος, κατά το άρθρο 281 του ΑΚ, αφού η άσκηση της αίτησης είναι απολύτως σύμφωνη με το γράμμα και το πνεύμα του ν. 3869/2010, ο οποίος παρέχει τη δυνατότητα στο φυσικό πρόσωπο ρύθμισης των χρεών του, με απαλλαγή από αυτά, με παράλληλη ανάληψη υποχρεώσεων, έναντι των πιστωτών, και η εν λόγω ρύθμιση βρίσκει νομιμοποίηση ευθέως στο ίδιο το κράτος δικαίου, που επιτάσσει να μην εγκαταλειφθεί ο πολίτης σε μία χωρίς διέξοδο και προοπτική κατάσταση, από την οποία, άλλωστε, και οι πιστωτές δεν μπορούν να αντλήσουν κανένα κέρδος (ΕιρΛαμ. 43/2021, ΝΟΜΟΣ). Επιπλέον, επισημαίνεται ότι η ένδικη αίτηση είχε κοινοποιηθεί, βάσει της διάταξης του άρθρου 5 παρ. 1 εδ. α' του ν. 3869/2010, στην εγγυήτρια μίας εκ των αγόμενων προς ρύθμιση δανειακών υποχρεώσεων, σύζυγο του αιτούντος, Ρενάτε Προλ (βλ. τη με αριθμό 9829Β/31-12-2015 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών Κωνσταντίνου Βατσάκη). Συνεπώς, πρέπει η υπό κρίση αίτηση να εξεταστεί, περαιτέρω, και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητά.

Από τη χωρίς όρκο κατάθεση του νομότυπα εξετασθέντος στο ακροατήριο του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου (στη δικάσιμο της 14-03-2018) αιτούντος – νυν εκκαλούντος, η οποία περιέχεται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του άνω δικαστηρίου, από τα έγγραφα που μετ' επικλήσεως προσκομίζονται από τους διαδίκους, και, παρά την ενδεχόμενη μνημόνευση ορισμένων μόνον εξ αυτών κατωτέρω, συνεκτιμώνται στο σύνολό τους, χωρίς να έχει

παραλειφθεί κανένα και, ειδικότερα, και από εκείνα που απλώς προσκομίζονται στο δικαστήριο, χωρίς να γίνεται επίκληση τους -παραδεκτά, όπως προκύπτει από τα άρθρα 744 και 759 παράγραφος 3 ΚΠολΔ (Βαθρακοκοίλης, ΕρμΚΠολΔ, υπό άρθρο 759, αριθ. 5, ΑΠ 174/1987 ΕλλΔικ 29, 129) - και εκείνα που παραδεκτά μετ' επικλήσεως προσκομίζονται το πρώτον ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, κατ' άρθρο 765 ΚΠολΔ, από τις ομολογίες των διαδίκων, που συνάγονται από τις προτάσεις τους, και από τα διδάγματα της κοινής πείρας και της λογικής, που λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ), σε συνδυασμό και με την αυτεπάγγελτη έρευνα των γεγονότων (άρθρο 744 ΚΠολΔ), αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο αιτών, , γεννήθηκε την , και, από την , είναι παντρεμένος με τη (η οποία έχει γεννηθεί την). Από προηγούμενο γάμο του, έχει αποκτήσει μια ενήλικη θυγατέρα ( ), που έχει ανεξαρτητοποιηθεί και ζει μόνη της (σ. 2 της αίτησης). Από το γάμο του με τη δεν έχει αποκτήσει τέκνα. Από την έως την ο αιτών ασκούσε ατομική επιχειρηματική (εμπορική) δραστηριότητα αργυραμοιβού, είχε δηλ. ενεχυροδανειστήριο (κοσμηματοπωλείο), επί της οδού , στον . Η εργαζόταν στο , στην Αθήνα και, πλέον, είναι συνταξιούχος. Από τα προσκομιζόμενα εκκαθαριστικά σημειώματα της αρμόδιας Δ.Ο.Υ. ( ) αποδεικνύεται ότι ο αιτών είχε τα ακόλουθα, κατ' έτος, ατομικά εισοδήματα, ενώ, μετά το γάμο του, με τη , είχαν τα ακόλουθα, κατ' έτος, οικογενειακά εισοδήματα: Το 2004 (οικονομικό έτος 2005), ο αιτών δήλωσε από την εμπορική του επιχείρηση καθαρό ετήσιο εισόδημα 21.010,13€ (άρα, μέσο μηνιαίο καθαρό εισόδημα, περίπου, 1.750€), ενώ τα ακαθάριστα ετήσια έσοδα από την ίδια επιχείρηση ανήλθαν στο ποσό των 34.659,82€. Επίσης, η , με την οποία συζούσε από το 1995, το 2004, δήλωσε ετήσιο καθαρό εισόδημα ύψους 21.665,01€, προερχόμενο από μισθωτές υπηρεσίες, και 5.042,70€, προερχόμενο από ακίνητα, ήτοι, συνολικά, 26.707,71€ (άρα, μέσο μηνιαίο καθαρό εισόδημα, περίπου, 2.225€). Άρα, το 2004, το συνολικό μέσο μηνιαίο διαθέσιμο εισόδημα αμφοτέρων (έστω και αν δεν ήταν παντρεμένοι, αλλά, πάντως, ήδη, από καιρό, συζούσαν) ανερχόταν στο ποσό των 3.975€. Το 2005 (οικονομικό έτος 2006), ο αιτών δήλωσε από την εμπορική του επιχείρηση καθαρό ετήσιο εισόδημα ύψους 24.205,10€ (άρα, μέσο μηνιαίο καθαρό εισόδημα, περίπου, 2.017€), ενώ τα ακαθάριστα ετήσια έσοδα από την ίδια επιχείρηση ανήλθαν στο ποσό των 44.891,52€. Η , το 2005,

δήλωσε ετήσιο καθαρό εισόδημα ύψους 22.648,45€, προερχόμενο από μισθωτές υπηρεσίες, και 4.576,50€, προερχόμενο από ακίνητα, ήτοι, συνολικά, 27.224,95€ (άρα, μέσο μηνιαίο καθαρό εισόδημα, περίπου, 2.268€). Άρα, το 2005, το συνολικό μέσο μηνιαίο διαθέσιμο εισόδημα αμφοτέρων ανερχόταν στο ποσό των 4.285€. Το 2006 (οικονομικό έτος 2007), ο αιτών δήλωσε από την εμπορική του επιχείρηση καθαρό ετήσιο εισόδημα 40.337,12€ (άρα, μέσο μηνιαίο καθαρό εισόδημα, περίπου, 3.361€), ενώ τα ακαθάριστα ετήσια έσοδα από την ίδια επιχείρηση ανήλθαν στο ποσό των 61.710,01€. Η , το 2006, δήλωσε ετήσιο καθαρό εισόδημα ύψους 22.736,77€, προερχόμενο από μισθωτές υπηρεσίες, και 4.860€, προερχόμενο από ακίνητα, ήτοι, συνολικά, 27.596,77€ (άρα, μέσο μηνιαίο καθαρό εισόδημα, περίπου, 2.299€). Άρα, το 2006, το συνολικό μέσο μηνιαίο διαθέσιμο εισόδημα αμφοτέρων ανερχόταν στο ποσό των 5.660€. Από το 2007 (οικονομικό έτος 2008) και εφεξής, ο αιτών και η . υποβάλλουν, λόγω του γάμου τους, που, όπως προαναφέρθηκε, έλαβε χώρα το Μάιο του έτους αυτού, κοινή φορολογική δήλωση. Ειδικότερα, το 2007, ο αιτών δήλωσε από την εμπορική του επιχείρηση καθαρό ετήσιο εισόδημα 25.087,16€ (άρα, μέσο μηνιαίο καθαρό εισόδημα, περίπου, 2.090€), ενώ τα ακαθάριστα ετήσια έσοδα από την ίδια επιχείρηση ανήλθαν στο ποσό των 49.708,70€. Η , το 2007, δήλωσε ετήσιο καθαρό εισόδημα ύψους 23.989,11€, προερχόμενο από μισθωτές υπηρεσίες, και 5.266,80€, προερχόμενο από ακίνητα, ήτοι, συνολικά, 29.255,91€ (άρα, μέσο μηνιαίο καθαρό εισόδημα, περίπου, 2.438€). Άρα, το 2007, το συνολικό μέσο μηνιαίο διαθέσιμο οικογενειακό εισόδημα ανερχόταν στο ποσό των 4.528€. Το 2008 (οικονομικό έτος 2009), ο αιτών δήλωσε από την εμπορική του επιχείρηση καθαρό ετήσιο εισόδημα 33.773,19€ (άρα, μέσο μηνιαίο καθαρό εισόδημα, περίπου, 2.814€), ενώ τα ακαθάριστα ετήσια έσοδα από την ίδια επιχείρηση ανήλθαν στο ποσό των 55.997,71€. Η , το 2008, δήλωσε ετήσιο καθαρό εισόδημα ύψους 24.879,99€, προερχόμενο από μισθωτές υπηρεσίες, και 5.335,20€, προερχόμενο από ακίνητα, ήτοι, συνολικά, 30.215,19€ (άρα, μέσο μηνιαίο καθαρό εισόδημα, περίπου, 2.518€). Άρα, το 2008, το συνολικό μέσο μηνιαίο διαθέσιμο οικογενειακό εισόδημα ανερχόταν στο ποσό των 5.332€. Το 2009 (οικονομικό έτος 2010), ο αιτών δήλωσε από την εμπορική του επιχείρηση καθαρό ετήσιο εισόδημα 33.815,34€ (άρα, μέσο μηνιαίο καθαρό εισόδημα, περίπου, 2.818€), ενώ τα ακαθάριστα ετήσια έσοδα από την ίδια επιχείρηση ανήλθαν στο ποσό

των 65.523,10€. Η , το 2009, δήλωσε ετήσιο καθαρό εισόδημα ύψους 24.866,33€, προερχόμενο από μισθωτές υπηρεσίες, και 5.335,20€, προερχόμενο από ακίνητα, ήτοι, συνολικά, 30.201,53€ (άρα, μέσο μηνιαίο καθαρό εισόδημα, περίπου, 2.516€). Άρα, το 2009, το συνολικό μέσο μηνιαίο διαθέσιμο οικογενειακό εισόδημα ανερχόταν στο ποσό των 5.334€. Το 2010 (οικονομικό έτος 2011), ο αιτών δήλωσε από την εμπορική του επιχείρηση καθαρό ετήσιο εισόδημα 58.973,63€ (άρα, μέσο μηνιαίο καθαρό εισόδημα, περίπου, 4.914€), ενώ τα ακαθάριστα ετήσια έσοδα από την ίδια επιχείρηση ανήλθαν στο ποσό των 81.218,52€. Η , το 2010, δήλωσε ετήσιο καθαρό εισόδημα ύψους 24.961,72€, προερχόμενο από μισθωτές υπηρεσίες, και 5.880,50€, προερχόμενο από ακίνητα, ήτοι, συνολικά, 30.842,22€ (άρα, μέσο μηνιαίο καθαρό εισόδημα, περίπου, 2.570€). Άρα, το 2010, το συνολικό μέσο μηνιαίο διαθέσιμο οικογενειακό εισόδημα ανερχόταν στο ποσό των 7.484€. Το 2011 (οικονομικό έτος 2012), ο αιτών δήλωσε από την εμπορική του επιχείρηση καθαρό ετήσιο εισόδημα 42.860,25€ (άρα, μέσο μηνιαίο καθαρό εισόδημα, περίπου, 3.527€), ενώ τα ακαθάριστα ετήσια έσοδα από την ίδια επιχείρηση ανήλθαν στο ποσό των 70.912,96€. Η , το 2011, δήλωσε ετήσιο καθαρό εισόδημα ύψους 24.904,38€, προερχόμενο από μισθωτές υπηρεσίες, και 6.270€, προερχόμενο από ακίνητα, ήτοι, συνολικά, 31.174,38€ (άρα, μέσο μηνιαίο καθαρό εισόδημα, περίπου, 2.598€). Άρα, το 2011, το συνολικό μέσο μηνιαίο διαθέσιμο οικογενειακό εισόδημα ανερχόταν στο ποσό των 6.125€. Το 2012 (οικονομικό έτος 2013), ο αιτών δήλωσε από την εμπορική του επιχείρηση καθαρό ετήσιο εισόδημα 32.897,71€ (άρα, μέσο μηνιαίο καθαρό εισόδημα, περίπου, 2.741€), ενώ τα ακαθάριστα ετήσια έσοδα από την ίδια επιχείρηση ανήλθαν στο ποσό των 69.194,19€. Η , το 2012, δήλωσε ετήσιο καθαρό εισόδημα ύψους 26.042,50€, προερχόμενο από μισθωτές υπηρεσίες, και 5.130€, προερχόμενο από ακίνητα, ήτοι, συνολικά, 31.172,50€ (άρα, μέσο μηνιαίο καθαρό εισόδημα, περίπου, 2.598€). Άρα, το 2012, το συνολικό μέσο μηνιαίο διαθέσιμο οικογενειακό εισόδημα ανερχόταν στο ποσό των 5.339€. Το 2013 (οικονομικό έτος 2014), ο αιτών δήλωσε από την εμπορική του επιχείρηση καθαρό ετήσιο εισόδημα 19.718,89€ (άρα, μέσο μηνιαίο καθαρό εισόδημα, περίπου, 1.643€), ενώ τα ακαθάριστα ετήσια έσοδα από την ίδια επιχείρηση ανήλθαν στο ποσό των 66.144,83€. Η , το 2013, δήλωσε ετήσιο καθαρό εισόδημα ύψους 26.239,13€, προερχόμενο από μισθωτές υπηρεσίες, και 5.130€, προερχόμενο από ακίνητα, ήτοι, συνολικά, 31.369,13€ (άρα, μέσο μηνιαίο καθαρό εισόδημα, περίπου, 2.614€). Άρα, το 2013, το συνολικό μέσο μηνιαίο διαθέσιμο οικογενειακό εισόδημα

ανερχόταν στο ποσό των 4.257€. Το 2014 (φορολογικό έτος 2014), ο αιτών δήλωσε από την εμπορική του επιχείρηση καθαρό ετήσιο εισόδημα 10.337,52€ και ποσό 1,02€ από τόκους (άρα, μέσο μηνιαίο καθαρό εισόδημα, περίπου, 862€), ενώ τα ακαθάριστα ετήσια έσοδα από την ίδια επιχείρηση ανήλθαν στο ποσό των 52.806,57€. Η , το 2014, δήλωσε ετήσιο καθαρό εισόδημα ύψους 27.039,38€, προερχόμενο από μισθωτές υπηρεσίες, 2,56€, προερχόμενο από τόκους, και 5.130€, προερχόμενο από ακίνητα, ήτοι, συνολικά, 32.171,94€ (άρα, μέσο μηνιαίο καθαρό εισόδημα, περίπου, 2.681€). Άρα, το 2014, το συνολικό μέσο μηνιαίο διαθέσιμο οικογενειακό εισόδημα ανερχόταν στο ποσό των 3.543€. Το 2015 (φορολογικό έτος 2015), ο αιτών δήλωσε από την εμπορική του επιχείρηση καθαρό ετήσιο εισόδημα 355,66€ και ποσό 0,04€ από τόκους (άρα, μέσο μηνιαίο καθαρό εισόδημα, περίπου, 30€), ενώ τα ακαθάριστα ετήσια έσοδα από την ίδια επιχείρηση ανήλθαν στο ποσό των 32.479,15€. Η , το 2015, δήλωσε ετήσιο καθαρό εισόδημα ύψους 27.660,97€, προερχόμενο από μισθωτές υπηρεσίες, 1,17€, προερχόμενο από τόκους, και 5.130€, προερχόμενο από ακίνητα, ήτοι, συνολικά, 32.792,14€ (άρα, μέσο μηνιαίο καθαρό εισόδημα, περίπου, 2.733€). Άρα, το 2015, το συνολικό μέσο μηνιαίο διαθέσιμο οικογενειακό εισόδημα ανερχόταν στο ποσό των 2.763€. Από το 2016 (φορολογικό έτος 2016) και εφεξής, μετά την παύση εργασιών της ανωτέρω ατομικής εμπορικής επιχείρησης (ενεχυροδανειστηρίου – κοσμηματοπωλείου), στην οποία, όπως προαναφέρθηκε, ο αιτών προέβη την 13-08-2015, δήλωνε μηδενικό εισόδημα (μόνο το αμελητέο, κατ' έτος, ποσό των 0,02€ από τόκους), με συνέπεια, έκτοτε, το οικογενειακό εισόδημα, κατ' ουσία, να ταυτίζεται με το ατομικό της . Πιο συγκεκριμένα, το 2016 (φορολογικό έτος 2016), η δήλωσε ετήσιο καθαρό εισόδημα ύψους 28.010,38€, προερχόμενο από μισθωτές υπηρεσίες, 0,89€, προερχόμενο από τόκους, και 5.130€, προερχόμενο από ακίνητα, ήτοι, συνολικά, 33.141,27€. Άρα, το 2016, το συνολικό μέσο μηνιαίο διαθέσιμο οικογενειακό εισόδημα ανερχόταν στο ποσό των 2.762€, περίπου. Το 2017 (φορολογικό έτος 2017), η . δήλωσε ετήσιο καθαρό εισόδημα ύψους 29.183,49€, προερχόμενο από μισθωτές υπηρεσίες, 0,28€, προερχόμενο από τόκους, και 5.130€, προερχόμενο από ακίνητα, ήτοι, συνολικά, 34.313,77€. Άρα, το 2017, το συνολικό μέσο μηνιαίο διαθέσιμο οικογενειακό εισόδημα ανερχόταν στο ποσό των 2.859€, περίπου. Το 2018 (φορολογικό έτος 2018), η . δήλωσε ετήσιο

καθαρό εισόδημα ύψους 30.346,58€, προερχόμενο από μισθωτές υπηρεσίες, 0,16€, προερχόμενο από τόκους, και 5.130€, προερχόμενο από ακίνητα, ήτοι, συνολικά, 35.476,74€. Άρα, το 2018, το συνολικό μέσο μηνιαίο διαθέσιμο οικογενειακό εισόδημα ανερχόταν στο ποσό των 2.956€, περίπου. Το 2019 (φορολογικό έτος 2019), η δήλωσε ετήσιο καθαρό εισόδημα ύψους 13.246,31€, προερχόμενο από συντάξεις, 0,06€, προερχόμενο από τόκους, και 5.130€, προερχόμενο από ακίνητα, ήτοι, συνολικά, 18.376,37€. Άρα, το 2019, το συνολικό μέσο μηνιαίο διαθέσιμο οικογενειακό εισόδημα ανερχόταν στο ποσό των 1.531€, περίπου. Το 2020 (φορολογικό έτος 2020), η δήλωσε ετήσιο καθαρό εισόδημα ύψους 10.672,25€, προερχόμενο από συντάξεις, 0,23€, προερχόμενο από τόκους, και 5.130€, προερχόμενο από ακίνητα, ήτοι, συνολικά, 15.802,48€. Άρα, το 2020, το συνολικό μέσο μηνιαίο διαθέσιμο οικογενειακό εισόδημα ανερχόταν στο ποσό των 1.317€, περίπου. Επομένως, από το 2004 έως και το 2020, το μέσο διαθέσιμο μηνιαίο εισόδημα του αιτούντος και της κυμάνθηκε ως εξής: το 2004, 3.975€, το 2005, 4.285€, το 2006, 5.660€, το 2007, 4.528€, το 2008, 5.332€, το 2009, 5.334€, το 2010, 7.484€, το 2011, 6.125€, το 2012, 5.339€, το 2013, 4.257€, το 2014, 3.543€, το 2015, 2.763€, το 2016, 2.762€, το 2017, 2.859€, το 2018, 2.956€, το 2019, 1.531€ και, το 2020, 1.317€. Επιπλέον, κατά τα εκτιθέμενα στην αίτηση (σ. 7-8), ο αιτών έχει αποκτήσει, λόγω του θανάτου του πατέρα του, , το 2006, κατά πλήρη κυριότητα, νομή και κατοχή και κατά ποσοστό 1/8 εξ αδιαιρέτου, μια ισόγεια οικία, αποτελούμενη από δύο δωμάτια, χωλ και βεράντα και από υπόγεια αποθήκη, κτισμένη σε οικόπεδο 179 τ.μ., που βρίσκεται στην Αγία Αττικής, επί της οδού κατά τα αναγραφόμενα στον τίτλο κτήσης, στον αριθμό , πλέον δε στον αριθμό της άνω οδού, με ποσοστό συνιδιοκτησίας επί του οικοπέδου 300/000, καθώς το επί του ιδίου ως άνω οικοπέδου υφιστάμενο υπόγειο, με ποσοστό συνιδιοκτησίας επ' αυτού 100/000, ενώ, δυνάμει του με αριθμό συμβολαίου δωρεάς εν ζωή, απέκτησε, κατά πλήρη κυριότητα νομή και κατοχή και κατά ποσοστό 100%, το δικαίωμα ανέγερσης (υψούν) ολόκληρου του δεύτερου υπέρ το ισόγειο ορόφου του κείμενου στο άνω οικόπεδο κτίσματος, στο οποίο ο εν λόγω μελλοντικός δεύτερος όροφος έχει ποσοστό συνιδιοκτησίας 300/000 (βλ. τα προσκομιζόμενα, συνταχθέντα ενώπιον του συμβολαιογράφου Πειραιά, από , με αριθμούς και 73, συμβόλαια). Παρατηρείται ότι, παρά τα αναγραφόμενα στα παραπάνω συμβόλαια, με βάση την πλέον πρόσφατη, προσκομιζόμενη, από 01-01-2022,

βεβαίωση περιουσιακής κατάστασης (Ε9) του αιτούντος, έχει δηλωθεί μόνο δικαίωμα συνιδιοκτησίας του, σε ποσοστό 30% εξ αδιαιρέτου, επί του παραπάνω οικοπέδου, επί της οδού (πλέον) , στην Αττικής, επιφανείας 179 τ.μ. Η σύζυγος του αιτούντος, , δυνάμει του με αριθμό /17-02-1983 συμβολαίου της συμβολαιογράφου Αθηνών υ, απέκτησε, λόγω αγοράς, κατά πλήρη συγκυριότητα, σε ποσοστό 75% εξ αδιαιρέτου (του υπόλοιπου 25% ανήκοντος στον η), το επί της οδού , στο Αττικής, οικόπεδο επιφανείας 241,50 τ.μ., επί του οποίου έχει χτιστεί ισόγεια οικία, εμβαδού 80,03 τ.μ., και το οποίο, δυνάμει του συνταχθέντος ενώπιον του συμβολαιογράφου Αθήνας με αριθμό 27-02-2007 συμβολαίου, μεταβίβασε, αιτία γονικής παροχής, στη θυγατέρα της, , κατά ψιλή κυριότητα, παρακρατώντας υπέρ αυτής και εφ' όρου ζωής της το δικαίωμα επικαρπίας. Πρόκειται για την κατοικία, όπου η ανωτέρω (συμβιώνει με το αιτούντα. Παρατηρείται ότι, με βάση την πλέον πρόσφατη, από 01-01-2022, βεβαίωση περιουσιακής κατάστασης (Ε9) της , επί του άνω οικοπέδου, υπάρχουν, πέραν των αναγραφόμενων στον τίτλο κτήσης, κύριοι χώροι επιφάνειας 2,88, 5,60 και 6,32 τ.μ. Επιπρόσθετα, η , δυνάμει των συνταχθέντων ενώπιον της ανωτέρω συμβολαιογράφου – από με αριθμούς και συμβολαίων, απέκτησε, λόγω αγοράς, κατά πλήρη κυριότητα και σε ποσοστό 100%, οικόπεδο στο δήμο Αττικής, στην περιοχή της , επί της οδού , στον αριθμό , εμβαδού τ.μ. Επ' αυτού δε έχει αναγερθεί ξύλινη οικία. Κατά τα αναγραφόμενα στην παραπάνω βεβαίωση της περιουσιακής της κατάστασης, έχουν ανεγερθεί επί του παραπάνω οικοπέδου (από το 1982) κτίσματα (κύριοι χώροι), επιφάνειας 114,28 τ.μ., 15,60 τ.μ., 19,32 τ.μ., 4,62 τ.μ. και 7,70 τ.μ. Η εκμισθώνει την ανωτέρω οικία. Σύμφωνα δε με την προσκομισθείσα απόδειξη υποβολής δήλωσης πληροφοριακών στοιχείων μίσθωσης ακίνητης περιουσίας, την έχει εκμισθώσει, από την 01-02-2015 και έως την 31-01-2021, στην και στο , αντί μηνιαίου μισθώματος 450€. Επιπρόσθετα, ο μεν αιτών είναι πλήρης, μοναδικός και αποκλειστικός κύριος του με αριθμό κυκλοφορίας Ι.Χ.Ε. αυτοκινήτου, μάρκας «Renault Scenic», ημερομηνία πρώτης άδειας

κυκλοφορίας του οποίου είναι η 26-04-2006, ενώ η σύζυγός του είναι πλήρης, μοναδική και αποκλειστική κυρία του με αριθμό κυκλοφορίας [illegible] Ι.Χ.Ε. αυτοκινήτου, μάρκας «Renault Megane Scenic», ημερομηνία πρώτης άδειας κυκλοφορίας του οποίου είναι η 23-11-2009. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι, σε χρόνο προγενέστερο του έτους, πριν από την υποβολή της ένδικης αίτησης, ο αιτών ανέλαβε, υπό την ιδιότητα του οφειλέτη, τα παρακάτω εκτιθέμενα χρέη, τα οποία, κατά πλάσμα του Νόμου, ειδικότερα δε με βάση το άρθρο 6 παρ. 3 του ν. 3869/2010, θεωρούνται ληξιπρόθεσμα και υπολογίζονται με την τρέχουσα αξία τους, κατά το χρόνο της κοινοποίησης της αίτησης, η οποία έλαβε χώρα την 31-12-2015 (βλ. τις με αριθμούς 9816Β, 9817Β, 9818Β και 9819Β εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών Κωνσταντίνου Βατσάκη), με εξαίρεση τα προερχόμενα από εμπραγμάτως ασφαλισμένα δάνεια χρέη, των οποίων ο εκτοκισμός συνεχίζεται, με το επιτόκιο ενήμερης οφειλής, μέχρι το χρόνο, κατά τον οποίο εκδόθηκε η απόφαση επί της αίτησης: Α) Σύμφωνα με την εγγύτερη στο χρόνο κοινοποίηση της αίτησης, από 18-10-2015 αναλυτική βεβαίωση, ο αιτών έχει αναλάβει από την «[illegible]» (ή από τράπεζες στις οποίες αυτή έχει υπεισέλθει, λόγω διαδοχής) τα παρακάτω χρέη, τα οποία, κατά τα προαναφερθέντα, έχουν μεταβιβαστεί στην αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού με την επωνυμία «[illegible]» και τα διαχειρίζεται η «[illegible]»: α) από τη με αριθμό [illegible] σύμβαση πιστωτικής κάρτας, κεφάλαιο 4.880,06€, τόκους 236,09€, έξοδα 10,89€, ήτοι συνολικό ποσό 5.127,04€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης / ελάχιστης καταβολής ανερχόταν στο ποσό των 10€, β) από τη με αριθμό [illegible] σύμβαση πιστωτικής κάρτας, κεφάλαιο 6.113,54€, τόκους 282,21€, έξοδα 6,33€, ήτοι συνολικό ποσό 6.402,08€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης / ελάχιστης καταβολής ανερχόταν στο ποσό των 36,03€, γ) από τη με αριθμό [illegible] σύμβαση πιστωτικής κάρτας, κεφάλαιο 3.583,37€, τόκους 170,15€, έξοδα 3€, ήτοι συνολικό ποσό 3.756,52€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης / ελάχιστης καταβολής ανερχόταν στο ποσό των 11,10€, δ) από τη με αριθμό [illegible] σύμβαση πιστωτικής κάρτας, κεφάλαιο 15.006,48€, τόκους 608,59€, έξοδα 72,12€, ήτοι συνολικό ποσό 15.687,89€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης / ελάχιστης καταβολής ανερχόταν στο ποσό των 31,37€, ε) από τη με αριθμό [illegible] σύμβαση πιστωτικής κάρτας, κεφάλαιο 13.143,06€, τόκους 603,68€, έξοδα 44,62€, ήτοι συνολικό ποσό

13.791,36€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης / ελάχιστης καταβολής ανερχόταν στο ποσό των 27,58€, στ) από τη με αριθμό σύμβαση πιστωτικής κάρτας, κεφάλαιο 8.034,87€, τόκους 306,14€, έξοδα 75,98€, ήτοι συνολικό ποσό 8.416,99€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης / ελάχιστης καταβολής ανερχόταν στο ποσό των 16,83€, ζ) από τη με αριθμό σύμβαση πιστωτικής κάρτας, κεφάλαιο 10.605,13€, τόκους 421,71€, έξοδα 9,63€, ήτοι συνολικό ποσό 11.036,47€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης / ελάχιστης καταβολής ανερχόταν στο ποσό των 22,07€, η) από τη με αριθμό σύμβαση πιστωτικής κάρτας, κεφάλαιο 13.143,06€, τόκους 650,11€, έξοδα 44,62€, ήτοι συνολικό ποσό 13.837,79€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης / ελάχιστης καταβολής ανερχόταν στο ποσό των 27,68€, και θ) από τη με αριθμό σύμβαση δανείου, κεφάλαιο 2.851,95€, τόκους 117,87€, και τόκους υπερημερίας 1,38€, ήτοι συνολικό ποσό 2.971,20€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης / ελάχιστης καταβολής ανερχόταν στο ποσό των 5,94€. Ας σημειωθεί ότι ο αιτών συνήψε σύμβαση χορήγησης πιστωτικής κάρτας με την τότε τράπεζα «», διάδοχος της οποίας κατέστη η «», την 14-12-2007, ενώ συνήψε σύμβαση με την A.E.», για τη χορήγηση πιστωτικής κάρτας «WinLife», την 25-05-2004, για τη χορήγηση πιστωτικής κάρτας «Champions Card MasterCard», την 27-04-2005, και, για τη χορήγηση πιστωτικής κάρτας «Miles & More MasterCard», την 20-04-2006. Εν πάσει περιπτώσει, ο αιτών, έναντι της « A.E.», έχει αναλάβει συνολικά χρέη 80.379,04€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης / ελάχιστης καταβολής τούτων ανερχόταν στο ποσό των 188,60€. Β) Σύμφωνα με την από 31-05-2016 αναλυτική βεβαίωση, που περιέχει πληροφορίες για τα υπόλοιπα των οφειλών ακριβώς κατά την ημερομηνία κοινοποίησης της αίτησης (31-12-2015), ο αιτών, έναντι της «», έχει αναλάβει, ως οφειλέτης, τα παρακάτω χρέη: α) από το με αριθμό καταναλωτικό δάνειο, που χορηγήθηκε την 04-11-2005, ποσό 8.721,02€, για κεφάλαιο, και ποσό 93,90€, για δεδουλευμένους τόκους, ήτοι συνολικό ποσό 8.814,92€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης ανερχόταν στο ποσό των 12,17€, β) από τη με αριθμό πιστωτική κάρτα, που χορηγήθηκε την 18-07-2005, ποσό 5.980,89€, για κεφάλαιο, ποσό 412,17€, για τόκους, και ποσό

0,52€, για έξοδα, ήτοι συνολικά ποσό 6.393,58€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης ανερχόταν στο ποσό των 12,78€, γ) από τη με αριθμό πιστωτική κάρτα, που χορηγήθηκε την 02-12-2005, ποσό 10.070,29€, για κεφάλαιο, ποσό 806,34€, για τόκους, και ποσό 17,54€, για έξοδα, ήτοι συνολικά ποσό 10.894,17€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης ανερχόταν στο ποσό των 21,78€, δ) από τη με αριθμό πιστωτική κάρτα, που χορηγήθηκε την 13-11-2013, ποσό 2.249,49€, για κεφάλαιο, και ποσό 155,05€, για τόκους, ήτοι συνολικά ποσό 2.404,54€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης ανερχόταν στο ποσό των 4,80€ (παραλείπονται οι με αριθμούς 4 και 0 πιστωτικές κάρτες, που χορηγήθηκαν την 22-11-2007 και την 06-10-2004 και έχουν υπόλοιπο μόνο τόκων το αμελητέο ποσό των 0,53€ εκάστη). Άρα, έναντι της «Γ ΟΣ Α.Ε.», ο αιτών έχει αναλάβει συνολικά χρέη ύψους 28.507,21€, ενώ το 10% της συνολικής τελευταίας ενήμερης δόσης ανερχόταν στο ποσό των 51,53€. Γ) Σύμφωνα με την εγγύτερη στο χρόνο κοινοποίησης της ένδικης αίτησης, από 06-10-2015, βεβαίωση, ο αιτών έχει αναλάβει, ως οφειλέτης, έναντι της Α ..3.», τα παρακάτω χρέη: α) από τη με αριθμό σύμβαση καταναλωτικού δανείου, το ποσό των 18.059,89€, για κεφάλαιο, και το ποσό των 56,40€, για τόκους, ήτοι, συνολικά, το ποσό των 18.116,29€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης ελάχιστης καταβολής ανερχόταν στο ποσό των 27€, β) από τη με αριθμό σύμβαση πίστωσης (στην οποία η σύζυγός του έχει εγγυηθεί), το ποσό των 27.199,61€, για κεφάλαιο, και το ποσό των 34,88€, για τόκους, ήτοι, συνολικά, το ποσό των 27.234,49€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης ελάχιστης καταβολής ανερχόταν στο ποσό των 20,81€, γ) από τη με αριθμό σύμβαση πιστωτικής κάρτας, το ποσό των 1.350,81€, για κεφάλαιο, και το ποσό των 63,39€, για τόκους, ήτοι, συνολικά, το ποσό των 1.414,20€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης ελάχιστης καταβολής ανερχόταν στο ποσό των 2,83€, δ) από τη με αριθμό σύμβαση πιστωτικής κάρτας, το ποσό των 1.851,16€, για κεφάλαιο, και το ποσό των 65,23€, για τόκους, ήτοι, συνολικά, το ποσό των 1.916,39€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης ελάχιστης καταβολής ανερχόταν στο ποσό των 3,83€, ε) από τη με αριθμό σύμβαση πιστωτικής κάρτας, το ποσό των 7.251,44€, για κεφάλαιο, το ποσό των 231,33€, για τόκους, και το ποσό των 4€, για έξοδα, ήτοι, συνολικά, το ποσό των 7.486,77€, ενώ το 10% της

τελευταίας ενήμερης ελάχιστης καταβολής ανερχόταν στο ποσό των 14,97€, και στ) από τη με αριθμό 5458[illegible]0280378934 σύμβαση πιστωτικής κάρτας, το ποσό των 1.845,04€, για κεφάλαιο, και το ποσό των 37,47€, για τόκους, ήτοι, συνολικά, το ποσό των 1.882,51€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης ελάχιστης καταβολής ανερχόταν στο ποσό των 3,77€. Επίσης, ο αιτών ισχυρίζεται (βλ. στη σ. 8 των πρωτόδικων προτάσεών του), ότι η «ΤΡΑΠΕΖΑ [illegible]Α.Ε.» του έχει χορηγήσει και τη με αριθμό 4792739902047973 πιστωτική κάρτα, που δεν περιλαμβάνεται στην παραπάνω βεβαίωση της τράπεζας, το υπόλοιπο από την οποία ανέρχεται στο ποσό των 2.883,27€. Ας σημειωθεί ότι ο αιτών συνήψε σύμβαση χορήγησης πίστωσης, την 18-03-2004, σύμβαση για τη χορήγηση πιστωτικής κάρτας «Visa Classic», την 15-03-2004, για τη χορήγηση πιστωτικής κάρτας «Euroline», την 15-03-2004, και για τη χορήγηση πιστωτικής κάρτας «WWF», την 23-04-2004. Εν πάσει περιπτώσει, ο αιτών έχει αναλάβει, έναντι της «ΤΡΑΠΕΖΑ [illegible] Α.Ε.» οφειλές συνολικού ύψους (58.050,65€ +2.883,27€=)60.933,92€, ενώ το 10% της συνολικής τελευταίας ενήμερης ελάχιστης καταβολής ανερχόταν στο ποσό των 73,21€. Δ) Σύμφωνα με την εγγύτερη στο χρόνο κοινοποίησης της αίτησης, από 12-10-2015, κατάσταση οφειλών, ο αιτών έχει αναλάβει, ως οφειλέτης, έναντι της «[illegible]» τα παρακάτω χρέη: α) από τη με αριθμό λογαριασμού 989001833991083 σύμβαση δανείου, το ποσό των 14.993,10€, για κεφάλαιο, και το ποσό των 422,49€, για τόκους, ήτοι, συνολικά, το ποσό των 15.415,59€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης ανερχόταν στο ποσό των 41,04€, β) από τη με αριθμό λογαριασμού 5413080026650004 σύμβαση δανείου, το ποσό των 2.412,83€, για κεφάλαιο, και το ποσό των 100,77€, για τόκους, ήτοι, συνολικά, το ποσό των 2.513,60€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης ανερχόταν στο ποσό των 4,83€, γ) από τη με αριθμό λογαριασμού 5350181010466004 σύμβαση δανείου, το ποσό των 9.681,01€, για κεφάλαιο, και το ποσό των 386,71€, για τόκους, ήτοι, συνολικά, το ποσό των 10.071,72€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης ανερχόταν στο ποσό των 19,37€, δ) από τη με αριθμό λογαριασμού 5100990350905006 σύμβαση δανείου, το ποσό των 1.821,87€, για κεφάλαιο, και το ποσό των 58,80€, για τόκους, ήτοι, συνολικά, το ποσό των 1.880,67€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης ανερχόταν στο ποσό των 3,64€, ε) από τη με αριθμό λογαριασμού 4532120054711002 σύμβαση δανείου, το ποσό των 4.768,28€, για

κεφάλαιο, και το ποσό των 85,63€, για τόκους, ήτοι, συνολικά, το ποσό των 4.853,91€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης ανερχόταν στο ποσό των 9,54€, στ) από τη με αριθμό λογαριασμού 4509034519139[redacted] σύμβαση δανείου, το ποσό των 2.835,90€, για κεφάλαιο, και το ποσό των 118,96€, για τόκους, ήτοι, συνολικά, το ποσό των 2.954,86€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης ανερχόταν στο ποσό των 5,67€, ζ) από τη με αριθμό λογαριασμού 375537628533018 σύμβαση δανείου, το ποσό των 2.350,64€, για κεφάλαιο, και το ποσό των 87,95€, για τόκους, ήτοι, συνολικά, το ποσό των 2.447,59€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης ανερχόταν στο ποσό των 4,72€, η) από τη με αριθμό λογαριασμού 375537340552007 σύμβαση δανείου, το ποσό των 3.721,53€, για κεφάλαιο, και το ποσό των 120,89€, για τόκους, ήτοι, συνολικά, το ποσό των 3.842,42€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης ανερχόταν στο ποσό των 7,44€, θ) από τη με αριθμό λογαριασμού 375533219700017 σύμβαση δανείου, το ποσό των 2.381,27€, για κεφάλαιο, και το ποσό των 75,57€, για τόκους, ήτοι, συνολικά, το ποσό των 2.456,84€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης ανερχόταν στο ποσό των 4,76€, ι) από τη με αριθμό λογαριασμού 36711853375004 σύμβαση δανείου, το ποσό των 9.554,88€, για κεφάλαιο, και το ποσό των 222,26€, για τόκους, καθώς και 1€, για έξοδα, ήτοι, συνολικά, το ποσό των 9.778,14€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης ανερχόταν στο ποσό των 19,11€, ια) από τη με αριθμό λογαριασμού 9999030000642109 σύμβαση δανείου, το ποσό των 2.896,64€, για κεφάλαιο, και το ποσό των 72,07€, για τόκους, ήτοι, συνολικά, το ποσό των 2.968,71€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης ανερχόταν στο ποσό των 4,35€, και ιβ) από τη με αριθμό λογαριασμού 259002310021174 σύμβαση δανείου, το ποσό των 3.952,18€, για κεφάλαιο, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης ανερχόταν στο ποσό των 27€. Παρατηρείται ότι ο αιτών συνήψε με την «[redacted]» σύμβαση για την πιστωτική κάρτα «American [redacted]» την 07-04-2004, σύμβαση για την πιστωτική κάρτα «[redacted]», την 28-04-2004, σύμβαση για την πιστωτική κάρτα «[redacted]», την 06-05-2004, σύμβαση για προσωπικό δάνειο, την 28-06-2004, σύμβαση για την πιστωτική κάρτα «[redacted]», την 15-10-2004, σύμβαση για την πιστωτική κάρτα «[redacted]», την 05-05-2005, σύμβαση για την πιστωτική κάρτα «[redacted]», την 25-10-2005, και σύμβαση πίστωσης με ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό, μέχρι του ποσού των 30.000€, την 23-03-2007. Εν πάσει περιπτώσει, ο αιτών έχει αναλάβει, έναντι της «[redacted]», οφειλές συνολικού ύψους 63.136,23€, ενώ το 10% της συνολικής

τελευταίας ενήμερης δόσης ανερχόταν στο ποσό των 151,47€. Β) Σύμφωνα με την εγγύτερη στο χρόνο κοινοποίησης της αίτησης , από 15-03-2016, βεβαίωση, ο αιτών έχει αναλάβει, έναντι της «[redacted]», τα παρακάτω χρέη: α) από τη με αριθμό 4671070073771001 πιστωτική κάρτα, το ποσό των 5.191,15€, πλέον τόκων 250,84€, ήτοι συνολικό ποσό 5.441,99€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης ανερχόταν στο ποσό των 10,38€, β) από τη με αριθμό 4232940030592025 πιστωτική κάρτα, το ποσό των 7.325,37€, πλέον τόκων 157,82€, ήτοι συνολικό ποσό 7.483,19€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης ανερχόταν στο ποσό των 14,65€, γ) από τη με αριθμό 5248700008115004 πιστωτική κάρτα, το ποσό των 2.989,52€, πλέον τόκων 74,47€, ήτοι συνολικό ποσό 3.063,99€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης ανερχόταν στο ποσό των 5,98€, και δ) από τη με αριθμό 5185170230511005 πιστωτική κάρτα, το ποσό των 3.871,92€, πλέον τόκων 188,38€, ήτοι συνολικό ποσό 4.060,30€, ενώ το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης ανερχόταν στο ποσό των 7,74€. Παρατηρείται ότι ο αιτών συνήψε με το τότε υφιστάμενο «[redacted]», οι απαιτήσεις από τις πιστωτικές κάρτες του οποίου περιήλθαν στη «[redacted]», σύμβαση για τη χορήγηση πιστωτικής κάρτας «[redacted]», την 21-01-2002, και «[redacted]», την 05-01-2004, σύμβαση για τη χορήγηση πιστωτικής κάρτας «[redacted]», την 21-04-2004, και «[redacted]», την 15-11-2007. Εν πάσει περιπτώσει, ο αιτών έχει αναλάβει έναντι της εταιρείας «[redacted]» οφειλές συνολικού ύψους 20.049,47€, ενώ το 10% της συνολικής τελευταίας ενήμερης δόσης ανερχόταν στο ποσό των 38,75€. Επισημαίνεται ότι το ύψος των επίδικων οφειλών καθορίζεται από τις προαναφερθείσες αναλυτικές καταστάσεις / βεβαιώσεις, που απεστάλησαν από τις πιστώτριες τράπεζες στον αιτούντα, μετά από αίτηση του τελευταίου, καθότι, σύμφωνα με το άρθρο 8 παρ. 1 του ν. 3869/2010, το Δικαστήριο, προκειμένου να προχωρήσει στη ρύθμιση, ελέγχει μόνο την ύπαρξη των αμφισβητούμενων απαιτήσεων. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής και σε συνδυασμό με τα όσα αναφέρονται στην παρ. 2 του άρθρου 8, η ένταξη της απαίτησης στη ρύθμιση θα γίνει με τη μορφή και το ύψος που την εισφέρει ο οφειλέτης, χωρίς να υπάρχει η δυνατότητα τροποποίησης του ύψους ή των δεδουλευμένων τόκων από το Δικαστήριο (Δ. Μακρής, «Κατ' άρθρο Ερμηνεία του Ν. 3869/2010», Β' Έκδοση,

σελ. 82, υπό άρθρο 8). Βέβαια, ο αιτών, με την από 25-07-2017 εξώδική του, προς τη «[redacted]» (την οποία επέδωσε την 26-07-2017, βλ. τη με αριθμό 11665Β/26-07-2017 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Εφετείου Αθηνών, [redacted], Κωνσταντίνου Βατσάκη), αμφισβητούσε το ύψος των τεσσάρων προαναφερθεισών, αχθεισών προς ρύθμιση, οφειλών του, πλην, όμως, τελικά, στις προτάσεις που κατέθεσε ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών, τις παρέθεσε με τα ίδια ποσά που είχαν εισφερθεί στην άνω, από 15-03-2016, βεβαίωση της παραπάνω πιστώτριας. Επομένως, το παρόν Δικαστήριο κάνει δεκτές τις εν λόγω απαιτήσεις, όπως και τις απαιτήσεις όλων των υπόλοιπων πιστωτριών, στο ύψος που αναγράφεται για την κάθε μία από αυτές στις άνω βεβαιώσεις, αφού η αμφισβήτηση του αιτούντος, που στηρίζεται σε ποσά που «έχουν παρανόμως χρεωθεί», με συνέπεια οι απαιτήσεις να είναι «ανεκκαθάριστες» (βλ. την άνω εξώδικη), προβάλλεται εντελώς αορίστως και αναιρείται από τη συμπερίληψη όλων των απαιτήσεων στην αίτηση με τα ποσά που είχαν βεβαιώσει οι τράπεζες. Συμπερασματικά, το σύνολο των οφειλών του αιτούντος, έναντι όλων (και των πέντε) καθ' ων η αίτηση πιστωτριών του – νυν εφεσίβλητων, ανέρχεται στο ποσό των (80.379,04€ + 28.507,21€ + 60.933,92€ + 63.136,23€ + 20.049,47€=)253.005,87€, ενώ η αναλογία με την οποία η κάθε μία από τις πέντε καθ' ων – νυν εφεσίβλητες πιστώτριες συμμετέχει στο παραπάνω συνολικό χρέος είναι η εξής: Α) η «[redacted]» συμμετέχει με ποσοστό 31,77%, Β) η «[redacted]» συμμετέχει με ποσοστό 11,27%, Γ) η «[redacted]» συμμετέχει με ποσοστό 24,09%, Δ) η «[redacted]» συμμετέχει με ποσοστό 24,95% και Ε) η «[redacted]» συμμετέχει με ποσοστό 7,92%. Επιπρόσθετα, το 10% της τελευταίας συνολικής ενήμερης δόσης όλων των οφειλών ανερχόταν στο ποσό των (188,60€ + 51,53€ + 73,21€ + 151,47€ + 38,75€=)503,56€. Επομένως, η τελευταία ενήμερη συνολική δόση όλων των δανειακών υποχρεώσεων του αιτούντος ανερχόταν (περίπου) στο ποσό των 5.035€. Βέβαια, ο αιτών αρνείται ότι η μηνιαία δόση όλων των δανειακών του υποχρεώσεων ανερχόταν σε τέτοιο υπέρογκο ύψος, της τάξης των 5.000€, περίπου, και αντιτείνει ότι τούτη δεν ξεπερνούσε το ήμισυ, ήτοι το ποσό των 2.500€. Σε κάθε, όμως, περίπτωση, ο αιτών, όσο λειτουργούσε την ατομική επιχείρησή του (ενεχυροδανειστήριο – κοσμηματοπωλείο) είχε την οικονομική δυνατότητα να αποπληρώνει τις δανειακές του υποχρεώσεις και, υπ' αυτήν την έννοια, δεν ενήργησε δολίως, αναλαμβάνοντας

δηλ. υποχρεώσεις, τις οποίες γνώριζε, ή έστω αποδεχόταν τον κίνδυνο, ότι δεν ήταν σε θέση να εξυπηρετεί. Η δυνατότητα του αιτούντος να εξυπηρετεί τις δόσεις των δανείων / πιστωτικών του καρτών προκύπτει από τα πολύ υψηλά εισοδήματά του, σε συνδυασμό με τα αντίστοιχα υψηλά εισοδήματα της -έως το 2007, συντρόφου, και, μετέπειτα- συζύγου του, λ. Άλλωστε, από το χρόνο χορήγησης των δανείων / πιστωτικών καρτών, όπως αυτός εκτέθηκε ανωτέρω, κατά περίπτωση, συνάγεται ότι οι εξ αυτών απορρέουσες υποχρεώσεις δεν γεννήθηκαν ταυτόχρονα, αλλά, σταδιακά, κατά το χρονικό διάστημα από το 2002 έως το 2013, αλλά, όμως, κατά κύριο λόγο, εντός του χρονικού διαστήματος των ετών 2004 – 2007. Η σταδιακή αυτή ανάληψη των χρεών συνεπάγεται ότι η προαναφερθείσα συνολική μηνιαία δόση δεν ήταν αυτή που εξαρχής έπρεπε να πληρωθεί, αλλά αυτή που προέκυψε αφότου ο αιτών είχε συνάψει το τελευταίο δάνειο / είχε λάβει την τελευταία πιστωτική κάρτα, πράγμα που, όπως εξηγήθηκε, συνέβη το (Νοέμβριο του) 2013. Άλλωστε, δεν πρέπει να παραγνωρίζεται το γεγονός ότι, στο μεσοδιάστημα από το 2002, όταν ο αιτών έκανε έναρξη εργασιών, ως αργυραμοιβός, μέχρι το 2013, οπότε έλαβε το τελευταίο δανειακό προϊόν, είχε καταφέρει να συσσωρεύσει εισοδήματα, από τα οποία ήταν σε θέση να αποπληρώνει τις δόσεις των δανειακών του υποχρεώσεων, ακόμη και όταν τα εκάστοτε τρέχοντα εισοδήματά του άρχισαν (ιδίως από το 2014) να φθίνουν. Όταν, όμως, λόγω της πτώσης του τζίρου εργασιών της επιχείρησής του, που κορυφώθηκε το 2015, οπότε, την 13η Αυγούστου του αυτού έτους, ο αιτών υποχρεώθηκε να προβεί σε διακοπή εργασιών, τα εισοδήματά του συρρικνώθηκαν κατακόρυφα, τότε αυτός έπαυσε να είναι σε θέση να αποπληρώνει τις παραπάνω οφειλές του, λόγω εξάντλησης, στο μεταξύ, και του μεγαλύτερου μέρους των συσσωρευμένων εισοδημάτων των προηγουμένων ετών. Υπό αυτήν την έννοια, ο αιτών περιήλθε σε (ανυπαίτια, όπως εξηγήθηκε) μόνιμη και γενική αδυναμία εξυπηρέτησης των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του, ήδη από το Σεπτέμβριο του 2015, ήτοι από τον αμέσως επόμενο μήνα από αυτόν (Αύγουστο του 2015), κατά τον οποίο έκλεισε το κατάστημά του στον και δήλωσε στην αρμόδια (Α' Δ.Ο.Υ. ') παύση εργασιών. Το γεγονός ότι ο αιτών περιήλθε σε κατάσταση μόνιμης και γενικής αδυναμίας πληρωμών το Σεπτέμβριο του 2015 αποδεικνύεται και από την προσκομιζόμενη, από 20-11-2015, επιστολή, υπογεγραμμένη από την αρμόδια υπάλληλο της «ΤΡΑΠΕΖΑ Α.Ε.», στην οποία επισημαίνεται ότι

η πληρωμή του λογαριασμού της αναφερόμενης σε αυτήν πιστωτικής κάρτας του αιτούντος παρουσιάζει καθυστέρηση 3 μηνιαίων καταβολών, ήτοι από το Σεπτέμβρη του 2015. Παρά τα περί του αντιθέτου υποστηριζόμενα από τις εφεσίβλητες, το γεγονός ότι η παύση πληρωμών του αιτούντος επήλθε το Σεπτέμβριο του 2015, ήτοι (έστω ένα μήνα) μετά την αποβολή της εμπορικής του ιδιότητας, η οποία έλαβε χώρα την 13-08-2015, όταν τούτος υπέβαλε στην αρμόδια Δ.Ο.Υ. δήλωση παύσης εργασιών, είναι καταλυτικό, για τη δυνατότητα του αιτούντος, να υπαχθεί στο ν. 3869/2010, δεδομένου ότι, κατά τον κρίσιμο χρόνο της παύσης πληρωμών, είχε ήδη αποβάλει την εμπορική ιδιότητα (Ι. Βενιέρης ό. π., σ. 130-131, παρ. 241-242), παρεκτός ότι, ούτως ή άλλως, υπαγόταν στο ν. 3869/2010, ως «μικρέμπορος», με δεδομένο ότι δεν απασχολούσε προσωπικό, αλλά ασκούσε την επιχειρηματική του δραστηριότητα βασιζόμενος στη δική του προσωπική σωματική καταπόνηση, χωρίς ιδιαίτερο εξοπλισμό / εγκαταστάσεις / επενδυμένο κεφάλαιο και με τζίρο εργασιών (ακαθάριστα εισοδήματα) που έφθασε, κατ' ανώτατο όριο, το ποσό των 81.218,52€ (βλ. Βενιέρη, ό. π., σ. 126, παρ. 235, υποσημείωση 565, που παραπέμπει στην ΕιρΚουφ. 22/2014, με την οποία έγινε δεκτός, ως συμβατός με την έννοια του «μικρεμπόρου», ετήσιος τζίρος, της τάξης των 75.000€, και τον ίδιο, ό. π., σ. 129, παρ. 239, υποσημείωση 638, που παραπέμπει στην ΕιρΠατρ. 820/2014, με την οποία έγινε δεκτό ότι η επιχειρηματική δραστηριότητα του αργυραμοιβού είναι συμβατή με την ανωτέρω έννοια του «μικρεμπόρου). Υπό τα ανωτέρω δεδομένα, αποδείχθηκε ότι, κατά το χρόνο υποβολής της ένδικης αίτησης, ήτοι την 30-12-2015, ο αιτών, πράγματι, είχε περιέλθει σε (ανυπαίτια) αδυναμία πληρωμών, καθώς, και αν ακόμη το συνολικό καταβλητέο, ανά μήνα, για την αποπληρωμή όλων των δανειακών του υποχρεώσεων, δεν ανερχόταν στο υπέρογκο ποσό των 5.000€, περίπου, που προκύπτει από τις βεβαιώσεις των τραπεζών, αλλά στο ποσό των 2.500€, που ο ίδιος επικαλείται, και πάλι θα ήταν αδύνατο αυτός και η σύζυγός του να επιβιώσουν με 263€, κάθε μήνα, όσο δηλ. ήταν το επιπλέον του μέσου διαθέσιμου οικογενειακού εισοδήματος, κατά το έτος 2015, που, όπως προαναφέρθηκε, ανερχόταν στο ποσό των 2.763€. Το αυτό ισχύει και για όλα τα επόμενα έτη, από το 2016, μέχρι και το 2020, που είναι το τελευταίο έτος για το οποίο προσκομίστηκαν στοιχεία, καθώς ουδέποτε, καθ' όλη τη διάρκεια της περιόδου αυτής, το μέσο διαθέσιμο οικογενειακό μηνιαίο εισόδημα, το οποίο, μάλιστα, προερχόταν πλέον εξολοκλήρου από τα εισοδήματα της [redacted], υπερέβη το ποσό των 2.956€ (πράγμα που συνέβη το 2018), ενώ έκτοτε μειώνεται (ανερχόμενο, το 2019, στο ποσό των 1.531€, και, το 2020, στο ποσό των

1.317€). Το ίδιο αναμένεται να ισχύει στο μέλλον, καθώς αφενός δεν προκύπτει ότι ο αιτών υπέβαλε αίτηση για τη συνταξιοδότησή του αφετέρου, έχοντας ήδη συμπληρώσει το 65° έτος της ηλικίας του, βρίσκεται σε ηλικία που η ανεύρεση εργασίας είναι, αν όχι ανέφικτη, δυσχερέστατη. Εφόσον δηλ. ο αιτών δεν συνταξιοδοτηθεί, πράγμα για το οποίο δεν εισφέρει κανένα συναφές στοιχείο, αναμένεται ότι αυτός και η σύζυγός του θα ζουν από τη σύνταξη της τελευταίας, η οποία, κατά τα εκτιθέμενα στην έφεση, προέρχεται από γερμανικό συνταξιοδοτικό φορέα, δεδομένου ότι η [redacted] εργαζόταν στο [redacted]. Άρα, η αδυναμία πληρωμών, υπό την έννοια ότι το μέσο διαθέσιμο μηνιαίο οικογενειακό εισόδημα δεν αρκεί για την αποπληρωμή μηνιαίας συνολικής δόσης 2.500€ (πολύ περισσότερο 5.000€), καταλαμβάνει, συνεχόμενα, όλο το χρονικό, διάστημα, που εκτείνεται από την υποβολή της ένδικης αίτησης έως τη συζήτηση της υπό κρίση έφεσης, και είναι μόνιμη. Συνεπώς, πληρούνται όλες οι προϋποθέσεις, για την υπαγωγή του αιτούντος στο ν. 3869/2010, και η αίτησή του πρέπει να γίνει δεκτή, και ως βάσιμη κατ' ουσία, εν μέρει. Καταρχάς, πρέπει να γίνει δεκτό το αίτημα, να εξαιρεθεί από την εκποίηση η ακίνητη και η κινητή περιουσία του αιτούντος. Πράγματι, από το άρθρο 9 παρ. 1 του ν. 3869/2010 προκύπτει ότι η εκποίηση περιουσίας του οφειλέτη διατάσσεται δικαστικά, μόνο εφόσον α) το αντικείμενο προς εκποίηση προκαλεί αγοραστικό ενδιαφέρον, δηλ. υπάρχει πιθανότητα εκδήλωσης ενδιαφέροντος από πιθανό αγοραστή, και β) το προϊόν της εκποίησης θα καλύπτει τα έξοδα της εκποίησης και θα αφήνει ως υπόλοιπο ένα ποσό ουσιώδες για την αποπληρωμή των πιστωτών (βλ. Βενιέρη, ό. π., σ. 564-569). Εν προκειμένω, καμία από τις ανωτέρω προϋποθέσεις δεν συντρέχει. Όσον αφορά την ακίνητη περιουσία του αιτούντος, δηλ. το ακίνητο, επί της οδού [redacted], ο αιτών έχει μικρό ποσοστό συνιδιοκτησίας (1/8 εξ αδιαιρέτου, κατά την εκτιθέμενα στην αίτηση, 30% εξ αδιαιρέτου, με βάση την τελευταία βεβαίωση περιουσιακής κατάστασης – «Ε9»), επί των οριζόντιων ιδιοκτησιών του υπογείου και του ισογείου, παρεκτός ότι δεν προσκομίζονται τίτλοι ιδιοκτησίας, ιδίως δε αποδοχή κληρονομίας, από τη στιγμή που το ανωτέρω ιδανικό ποσοστό συγκυριότητας επί των άνω ακινήτων περιήλθε στον αιτούντα, κατά τους ισχυρισμούς του, από εξ αδιαθέτου κληρονομική διαδοχή, μετά το θάνατο του πατέρα του, το 2006. Κανείς δεν θα ενδιαφερόταν να αγοράσει ένα τόσο μικρό (μειοψηφικό) ποσοστό συνιδιοκτησίας

ακινήτου, το οποίο, μάλιστα, δεν στηρίζεται καν σε τίτλους (συμβολαιογραφικό έγγραφο). Από την άλλη πλευρά, ούτε το δικαίωμα υψούν, για το δεύτερο (β') πάνω από το ισόγειο όροφο του ίδιου κτίσματος, το οποίο περιήλθε εξ ολοκλήρου στον αιτούντα, δυνάμει δικαιοπραξίας εν ζωή (με αριθμό [redacted] συμβόλαιο δωρεάς εν ζωή του συμβολαιογράφου [redacted]), αναμένεται να προκαλέσει οιοδήποτε αγοραστικό ενδιαφέρον, προπαντός γιατί, με το με αριθμό [redacted] συμβόλαιο του ίδιου συμβολαιογράφου, παραχωρήθηκε στον [redacted] (πιθανόν αδελφό του αιτούντος) το δικαίωμα υψούν για τον πρώτο πάνω από το ισόγειο όροφο του ίδιου κτίσματος, το οποίο είναι άγνωστο, αν υλοποιήθηκε. Σε περίπτωση μη υλοποίησής του, καθίσταται ανενεργό το δικαίωμα του αιτούντος, καθώς δεν μπορεί να χτιστεί δεύτερος πάνω από το ισόγειο όροφος, αν δεν έχει προηγούμενα υλοποιήσει το δικαίωμά του ο δικαιούχος του δικαιώματος υψούν για τον πρώτο πάνω από το ισόγειο όροφο. Επιπρόσθετα, είναι άγνωστο, κατά πόσο επιτρέπεται η ανέγερση δεύτερου άνω το ισόγειο ορόφου επί του άνω κτίσματος, από πολεοδομικής, αλλά και από στατικής άποψης. Όσο δε αφορά την κινητή περιουσία του αιτούντος, αυτή περιορίζεται σε ένα παλιό αυτοκίνητο, μάρκας «Renault Scenic», ημερομηνία πρώτης άδειας κυκλοφορίας του οποίου είναι, όπως προαναφέρθηκε, η 26-04-2006, ήδη δηλ. 16 ετών, το οποίο, λόγω της παλαιότητάς του, δεν αναμένεται να προκαλέσει κανένα αγοραστικό ενδιαφέρον, πέραν του ότι, ακόμη και στην απίθανη περίπτωση εκποίησής του, μετά την αφαίρεση των συναφών εξόδων (δημοσιεύσεων, αμοιβής εκκαθαριστή κλπ.), το ποσό που θα απομείνει θα είναι αμελητέο και δεν θα συντείνει -ούτε κατ' ελάχιστο- στην ικανοποίηση των αξιώσεων των πιστωτριών. Σημειώνεται ότι στο διατακτικό της παρούσας δεν θα περιληφθεί διάταξη, για την εξαίρεση από τη ρευστοποίηση της άνω κινητής και ακίνητης περιουσίας [redacted] αιτούντος, διότι τούτο δεν απαιτείται (βλ. Κρητικό, «Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων», συμπλήρωμα στην 4η έκδοση έτους 2016, σ. 133, παρ. 23, «... σε πολλές περιπτώσεις συναντώνται στη νομολογία αποφάσεις οι οποίες στο διατακτικό τους περιλαμβάνουν διάταξη με την οποία εξαιρούν από την εκποίηση ένα μη ρευστοποιήσιμο περιουσιακό στοιχείο [όχι την πρώτη κατοικία]. Κάτι τέτοιο δεν είναι αναγκαίο. Αρκεί ότι η απόφαση διαλαμβάνει στο αιτιολογικό της με επαρκή αιτιολογία ότι δεν είναι ρευστοποιήσιμο κάποιο συγκεκριμένο περιουσιακό στοιχείο»). Επομένως, τα χρέη του αιτούντος πρέπει να ρυθμιστούν, με τριετείς καταβολές, σύμφωνα με το άρθρο 8 παρ. 2 του ν. 3869/2010. Για τον υπολογισμό του καταβλητέου ανά μήνα ποσού, από τη μία

πλευρά, λαμβάνεται υπόψη το πλέον πρόσφατο διαθέσιμο μέσο μηνιαίο οικογενειακό εισόδημα, που, με βάση τα στοιχεία που αφορούν το 2020, ανέρχεται στο ποσό των 1.317€. Από την άλλη πλευρά, πρέπει να υπολογιστούν οι εύλογες μέσες οικογενειακές ανάγκες διαβίωσης, ώστε η διαφορά των δύο ποσών να συνιστά την καταβλητέα μηνιαία δόση. Καταρχάς, πρέπει να τονιστεί ότι πρόκειται για διμελή οικογένεια, αποτελούμενη από δύο ενήλικες, ήτοι από τον αιτούντα και τη σύζυγό του, [redacted]. Αμφότεροι έχουν τέκνα από τους προηγούμενους γάμους τους, και δη από μία θυγατέρα ο καθένας τους, πλην, όμως, τα τέκνα τους είναι από καιρό ενήλικα (η θυγατέρα της [redacted], [redacted], γεννήθηκε το 1985 -βλ. το άνω, με αριθμό [redacted]/2007, συμβόλαιο, με το οποίο η ανωτέρω της παραχώρησε, λόγω γονικής παροχής, κατά ψιλή κυριότητα, τα ¾ εξ αδιαιρέτου του ακινήτου στην οδό [redacted], στο [redacted] Αττικής) και έχουν ανεξαρτητοποιηθεί, γεγονός, μάλιστα, που ο αιτών συνομολογεί, ειδικά για τη δική του θυγατέρα, [redacted] (βλ. στη σ. 2 της αίτησής του). Ο αιτών, όπως λέχθηκε, έχει συμπληρώσει το 65ο έτος της ηλικίας του, ενώ η σύζυγός του έχει συμπληρώσει το 68ο έτος της ηλικίας της. Προβλήματα υγείας δεν έχουν. Προκειμένου ο αιτών να παρουσιάσει αυξημένες δαπάνες διαβίωσης της οικογένειας (ώστε να συρρικνωθεί το διαθέσιμο, καταβλητέο για τη ρύθμιση, οικογενειακό εισόδημα), ισχυρίζεται ότι η σύζυγός του πάσχει από οξεία οσφυαλγία και ισχιαλγία και, για το λόγο αυτό, έχει προσλάβει, ως οικιακή βοηθό, τη [redacted], στην οποία καταβάλλει, κάθε μήνα, το ποσό των 300€ (προσκομίζονται αποδεικτικά τραπεζικών καταθέσεων). Επικαλείται δε ο αιτών την από 02-12-2021 γνωμάτευση του ιατρού [redacted] με την οποία, αφού διαγιγνώσκεται η άνω πάθηση (οξεία οσφυαλγία και ισχιαλγία), συνιστώνται στην πάσχουσα συνεδρίες φυσιοθεραπείας, με διαθερμίες, υπερήχους και χειρομαλάξεις. Εντούτοις, όμως, από την ανωτέρω γνωμάτευση, που, λόγω και της χρονικής εγγύτητάς της με τη δικάσιμο της έφεσης, κρίνεται ότι έγινε επίτηδες, για να προσκομιστεί στο παρόν Δικαστήριο, δεν προκύπτει, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, πρόβλημα υγείας της συζύγου του αιτούντος, τουλάχιστον τέτοιας βαρύτητας, που να δικαιολογεί αύξηση των δαπανών διαβίωσης. Από πουθενά δεν προκύπτει ότι η ανωτέρω έχει λάβει οιαδήποτε αγωγή (φαρμακευτική ή άλλου είδους) για την πάθηση από την οποία φέρεται ότι πάσχει, η οποία, άλλωστε, είναι συνήθης, ακόμη και σε άτομα πολύ μικρότερης ηλικίας.

Μολονότι δε από την ημερομηνία σύνταξης της άνω γνωμάτευσης, μέχρι τη δικάσιμο (11-01-2022), μεσολάβησε χρονικό διάστημα 2 ½ περίπου μηνών δεν προσκομίστηκε καμία απόδειξη (λ.χ. φυσικοθεραπευτή), ότι η ανωτέρω έκανε οποιαδήποτε φυσικοθεραπεία, πράγμα, που, αν το επικαλούμενο πρόβλημα υγείας ήταν τόσο οξύ όσο παρουσιάζεται, θα είχε, οπωσδήποτε, συμβεί. Για τους παραπάνω λόγους, το Δικαστήριο δεν θα συνυπολογίσει στις φερόμενες ως απαιτούμενες για τη διαβίωση του ζεύγους δαπάνες το ποσό των 300€, που καταβάλλεται στην ανωτέρω οικιακή βοηθό, ακριβώς διότι, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, η πρόσληψη της εν λόγω βοηθού δεν υπαγορεύθηκε από το επικαλούμενο πρόβλημα υγείας της συζύγου του αιτούντος, αλλά έγινε προς εξυπηρέτησή τους. Όμως, οφειλέτης (και η οικογένειά του), που αιτείται και πετυχαίνει την υπαγωγή του στο ν. 3869/2010 πρέπει, καθ' όλη τη διάρκεια της ρύθμισης, να περιορίσει τις δαπάνες στις απολύτως αναγκαίες. Λαμβάνοντας, λοιπόν, υπόψη τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, το Δικαστήριο κρίνει ότι, για την κάλυψη των αναγκών διαβίωσης του αιτούντος και της συζύγου του, δηλ. για την κάλυψη, κυρίως, των δαπανών διατροφής, ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, ένδυσης, υπόδησης, θέρμανσης, μετακίνησης (εξόδων ασφάλισης αυτοκινήτων), επισκευής και συντήρησης του οικιακού εξοπλισμού, κ.λπ., απαιτείται κάθε μήνα το ποσό των 920 ευρώ, το οποίο ανταποκρίνεται στην απαίτηση διατήρησης του ελάχιστου ορίου αξιοπρεπούς διαβίωσής τους (άρθρο 2 παρ. 1 Συντ.). Για τον υπολογισμό του ανωτέρω ποσού, πέραν των ανωτέρω παραγόντων, που εκτέθηκαν, δηλ. της ηλικίας και της κατάστασης της υγείας του αιτούντος και της συζύγου του, συνεκτιμήθηκε η δόση, που η [redacted] καταβάλλει στην «[redacted]», για αποπληρωμή δανείου, που, κατόπιν ρύθμισης, θα ανέρχεται, μηνιαίως (έως και το Φεβρουάριο του 2024), στο ποσό των 100€ και, έκτοτε, στο ποσό των 190€ (βλ. τον προσκομισθέντα από τον αιτούντα πίνακα πληρωμών και απόσβεσης του δανείου), το ύψος των φορολογικών τους υποχρεώσεων (ιδίως Ε.Ν.Φ.Ι.Α.), το καταβλητέο, για την ασφάλεια πυρός, για την ξύλινη κατοικία, ιδιοκτησίας της [redacted], στη [redacted], που εκμισθώνεται, καθώς και το γεγονός ότι το ζευγάρι διαμένει σε ιδιόκτητη οικία, άρα δεν καταβάλλει μίσθωμα. Επομένως, βάσει όλων των ανωτέρω, πρέπει να οριστεί, βάσει του άρθρου 8 παρ. 2 του ν. 3869/2010, επί τριετία, μηνιαία δόση, ύψους 400€. Άρα, το συνολικό καταβλητέο ανέρχεται στο ποσό των (400€ χ 36 μήνες=)14.400€. Εντούτοις, όμως, όπως αναφέρεται στις ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου κατατεθειμένες προτάσεις του εκκαλούντος (βλ. στη σ. 15), αποδεικνύεται από τα

προσκομισθέντα τραπεζικά παραστατικά και, σε κάθε περίπτωση, δεν αντικρούεται από τις παριστάμενες εφεσίβλητες, συναγόμενης, ως προς το ζήτημα αυτό, ομολογίας τους (άρθρο 261 ΚΠολΔ), ο αιτών – εκκαλών, από τον αμέσως επόμενο μήνα από την κατάθεση της αίτησης, δηλ. από τον Ιανουάριο του 2016, και μέχρι και το Φεβρουάριο του 2018, δηλ. για χρονικό διάστημα 26 μηνών, κατέβαλλε κάθε μήνα το ποσό των 150€, διανεμόμενο συμμέτρως σε όλες τις πιστώτριες, τα οποία, αρχικά, είχε προτείνει ο ίδιος, με το εμπεριεχόμενο στην αίτησή του σχέδιο διευθέτησης οφειλών, ακολούθως δε ορίστηκε, δυνάμει της (προσωρινά συμφωνηθείσας από 23-05-2016 προσωρινής διαταγής της Εισηγήτριας Εφετών. Άρα, ο αιτών – εκκαλών έχει καταβάλει συνολικό ποσό (150€ χ 26 μήνες=)3.900€. Εξάλλου, σύμφωνα με το δεύτερο εδάφιο της παρ. 3 του άρθρου 5 του ν. 3869/2010, όπως αυτό αντικαταστάθηκε με την παρ. 2 του άρθρου 59 του ν. 4549/2018 (ΦΕΚ Α' 105/14-06-2018) και, σύμφωνα με την παρ. 8 του άρθρου 68 του αυτού νόμου, εφαρμόζεται και στις δίκες, που είναι εκκρεμείς κατά την έναρξη ισχύος του ν. 4549/2018, «οι μηνιαίες καταβολές από την κατάθεση της αίτησης μέχρι την έκδοση οριστικής απόφασης, συνυπολογίζονται στις καταβολές της παραγράφου 2 του άρθρου 8», ενώ, σύμφωνα με το τέταρτο εδάφιο της παρ. 2 του άρθρου 8 του ν. 3869/2010, που προστέθηκε με την παρ. 2 του άρθρου 61 του άνω ν. 4549/2018 και, σύμφωνα με την παρ. 8 άρθρου 68 του αυτού νόμου, εφαρμόζεται και στις δίκες, που είναι εκκρεμείς, κατά την έναρξη ισχύος του νόμου αυτού, «από το ποσό (ενν. που είναι καταβλητέο, βάσει της ρύθμισης του άρθρου 8 παρ. 2) αφαιρείται ό,τι καταβλήθηκε συνολικά σε εκτέλεση της προσωρινής διαταγής του άρθρου 5 ή της απόφασης αναστολής του άρθρου 6, διαιρούμενο διά το πλήθος των δόσεων της παρούσας παραγράφου». Επομένως, βάσει των διατάξεων που παρατέθηκαν ανωτέρω, πρέπει, αρχικά, το ποσό, ύψους 3.900€, που, κατά τα ανωτέρω, κατέβαλε ο αιτών – εκκαλών, να αφαιρεθεί από το συνολικά καταβλητέο ποσό των 14.400€, και, ακολούθως, η διαφορά των δύο παραπάνω ποσών, να διαιρεθεί με το πλήθος των (μηνιαίων) δόσεων (36), ώστε να προκύψει η τελικά καταβλητέα μηνιαία δόση. Το συνολικά καταβλητέο ανέρχεται δηλ. στο ποσό των (14.400€ - 3.900€=)10.500€, το οποίο πρέπει να επιμεριστεί σε 36 ισόποσες μηνιαίες δόσεις, ύψους η κάθε μία από αυτές (10.500€ / 36 μήνες=)291,66€, που θα είναι καταβλητέες εντός του πρώτου πενθήμερου εκάστου μηνός, αρχής γενόμενης από τον επόμενο από τη δημοσίευση της παρούσας, δηλ. από

τον Ιούνιο του 2022. Το ποσό αυτό θα διανεμηθεί σύμμετρα ανάμεσα στις πέντε πιστώτριες, ανάλογα με το ποσοστό συμμετοχής μίας εκάστης εξ αυτών στη συνολική οφειλή, που εκτέθηκε ανωτέρω. Αναλυτικότερα, η πρώτη εφεσίβλητη «[redacted]», διαχειρίστρια των απαιτήσεων της οποίας, κατόπιν μεταβίβασής τους στην αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού «[redacted]», τυγχάνει η αυτοτελώς -υπέρ αυτής- προσθέτως παρεμβαίνουσα «[redacted]», έχει λαμβάνειν, για καθέναν από τους 36 μήνες της ρύθμισης, ποσό (291,66€ χ 31,77%=)92,66€, η δεύτερη εφεσίβλητη «[redacted]» ποσό (291,66€ χ 11,27%=)32,87€, η τρίτη εφεσίβλητη «[redacted]» ποσό (291,66€ χ 24,09%=)70,26€, η τέταρτη εφεσίβλητη «[redacted]» ([redacted] Α.Ε.) ποσό (291,66€ χ 24,95%=)72,77€, και η πέμπτη εφεσίβλητη «[redacted]» ποσό (291,66€ χ 7,92%=)23,10€. Τα υπόλοιπα όλων των δανειακών υποχρεώσεων, που υπερβαίνουν το, κατά τα ανωτέρω, υπολογιζόμενο καταβλητέο ποσό, θα παραμείνουν ανεξόφλητα, διότι δεν μπορεί να επιβληθεί από το Νόμο, σε βάρος του δανειολήπτη – οφειλέτη, επιπλέον υποχρέωση. Παράβολο, για την περίπτωση άσκησης ανακοπής ερημοδικίας, εκ μέρους των ερήμην δικαζόμενων εφεσίβλητων, δεν ορίζεται, διότι δυνατότητα άσκησης τέτοιας ανακοπής δεν παρέχεται από το Νόμο (άρθρο 14 του ν. 3869/2010, εφαρμοζόμενο και στο δεύτερο βαθμό). Δικαστικά έξοδα δεν θα επιδικαστούν εν προκειμένω, ενόψει της ειδικότερης, σε σχέση με το άρθρο 746 ΚΠολΔ, ρύθμισης του άρθρου 8 παρ. 6 του ν. 3869/2010, η οποία εφαρμόζεται αναλόγως και στη δευτεροβάθμια δίκη (βλ. σχετ. ΜΠρΛαμ. 30/2018 και ΜΠρΑθ. 722/2017, ΝΟΜΟΣ, καθώς και ΑΠ 272/2019 και ΑΠ 52/2019, ΝΟΜΟΣ, που δέχονται εφαρμογή της διάταξης αυτής και στην αναιρετική δίκη).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΘΕΩΡΕΙ τη, με αριθμούς κατάθεσης 33912/1996/11-04-2019, έφεση, ως μη ασκηθείσα, ως προς τις έκτη και έβδομη από τις εφεσίβλητες («[redacted]»).

ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ την έφεση και τον πρόσθετο αυτής λόγο με την αυτοτελή πρόσθετη παρέμβαση, που άσκησε προφορικά και με τις έγγραφες προτάσεις της, υπέρ της πρώτης εφεσίβλητης «[redacted]», η

ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία «[redacted]», ως μη δικαιούχος διάδικος, κατ' άρθρο 2 παρ. 4 του ν. 4354/2015, και ως εντολοδόχος, ειδική πληρεξούσια, αντιπρόσωπος και αντίκλητος της αλλοδαπής εταιρείας ειδικού σκοπού με την επωνυμία «[redacted]», που έχει καταστεί ειδική διάδοχος της παραπάνω εφεσίβλητης, αντιμωλία του εκκαλούντος και της αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσας, καθώς και της δεύτερης και της πέμπτης από τις εφεσίβλητες («[redacted]» και «[redacted]», αντίστοιχα), και ερήμην της πρώτης εφεσίβλητης («[redacted]»), τούτης, όμως, θεωρούμενης ότι αντιπροσωπεύεται από την αυτοτελώς, υπέρ αυτής, ως άνω προσθέτως παρεμβαίνουσα, καθώς και (ερήμην) της τρίτης και της τέταρτης από τις εφεσίβλητες («[redacted]» και «[redacted]»), αντίστοιχα).

ΔΕΧΕΤΑΙ την έφεση και τον πρόσθετο αυτής λόγο τυπικά και κατ' ουσία.

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ τη με αριθμό 2751/2018 οριστική απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών (όπως αυτή διορθώθηκε με τη με αριθμό 5297/2018 απόφαση του ίδιου δικαστηρίου).

ΚΡΑΤΕΙ την υπόθεση και δικάζει τη με αριθμό κατάθεσης [redacted]/30-12-2015 αίτηση, κατ' ουσία.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αίτηση εν μέρει.

ΡΥΘΜΙΖΕΙ τα χρέη του αιτούντος – εκκαλούντος, προσδιορίζοντας τριάντα έξι (36) ισόποσες μηνιαίες δόσεις, καταβλητέες προς τις εφεσίβλητες, εντός του πρώτου πενθημέρου εκάστου μηνός, αρχής γενόμενης από τον επόμενο μήνα, μετά τη δημοσίευση της παρούσας απόφασης, ποσού, η κάθε μία από αυτές, διακοσίων ενενήντα ενός ευρώ και εξήντα έξι λεπτών του ευρώ (291,66€), τούτου διανεμόμενου συμμέτρως μεταξύ όλων των εφεσίβλητων, ήτοι ποσού ενενήντα δύο ευρώ και εξήντα έξι λεπτών του ευρώ (92,66€) στην πρώτη εξ αυτών («[redacted] Α.Ε.»), ποσού τριάντα δύο ευρώ και ογδόντα επτά λεπτών του ευρώ (32,87€) στη δεύτερη από αυτές («[redacted]»), ποσού εβδομήντα ευρώ και είκοσι έξι λεπτών του ευρώ (70,26€) στην τρίτη από αυτές («[redacted]»), ποσού εβδομήντα δύο ευρώ και

εβδομήντα επτά λεπτών του ευρώ (72,77€) στην τέταρτη από αυτές ([redacted]) και ποσού είκοσι τριών ευρώ και δέκα λεπτών του ευρώ (23,10€) στην πέμπτη από αυτές ([redacted]).

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την επιστροφή στον εκκαλούντα του παράβολου, εκ ποσού 75€, που είχε καταθέσει, κατά την άσκηση της έφεσής.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους, την 31 -05-2022.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ **Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ**

[redacted]

ΣΕ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΤΗΣ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ
Ο ΟΠΟΙΟΣ ΑΠΟΥΣΙΑΖΕΙ [redacted]
Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΥΠΟΓΡΑΦΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ
[redacted]